50 Øre

Flinchs Almanak

1891

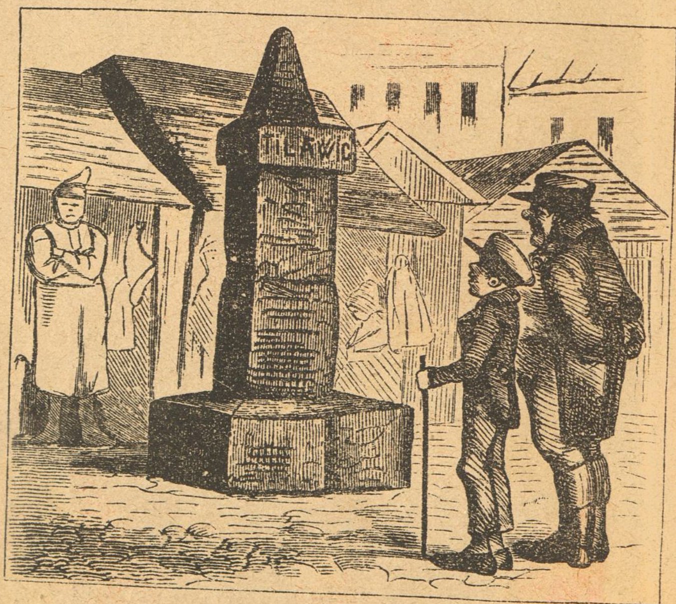
EM. JØRGENSEN & OLSEN, NY ADELGADE 5

Rideknægten.

Livsbilleder fra det nordlige Sjælland.

Af **Beatus Dodt.**

3die Udgave.

Af Pressens Udtalelser anføres:

„Forfatteren, som iforvejen har beriget vor Literatur med adskillige gode Bøger, kunde ogsaa med Berettigelse have kaldet sin Bog en „humoristisk Fortælling“, idet det humoristiske Element paa en højst indtagende Maade er det fremtrædende i „Rideknægten“; dog er dette Element ikke eneherskende, thi Bogen har ogsaa sine mange følelsesfulde Steder. — — I denne Bog har Dodt vist sig som en dansk Fritz Reuter, idet han ligesom denne berømte Forfatter faar Læserne til hele Bogen igjennem at vexle mellem Graad og Latter“.

Denne fortræffelige Bog, som tidligere har kostet 4 Kr., sælges nu til

nedsat Pris: 2 Kr. 50 Øre.

I Pragtbind koster Bogen 4 Kr. (tidligere: 6 Kr. 50 Ø.).

Almanak

for det Aar efter Christi Fødsel

1891,

beregnet til Kjøbenhavns Observatorium

af

C. F. Pechüle.

Kjøbenhavn.
Wm. L. Wulffs Almanakforlag
Nørregade 33.

1ste og 2det Ark trykt hos J. H. Schultz.

Dato.	Maaned.	Til Notitser, Fødselsdage o. s. v.
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		
6.		
7.		
8.		
9.		
10.		
11.		
12.		
13.		
14.		
15.		
16.		
17.		
18.		
19.		
20.		
21.		
22.		
23.		
24.		
25.		
26.		
27.		
28.		
29.		
30.		
31.		

Kunst for Folket.

Af et Foredrag for Arbejdere.

Af **Otto Borchsenius.**

Blandt de Samfundsspørgsmaal, der i de senere Aar med stigende Styrke er traadt i Forgrunden — hos os som i de fleste andre Lande — er ogsaa Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade, ad hvilke Veje det vil være muligt at popularisere, folkeliggjøre, gjøre den store Almenhed delagtig i Kunst og Videnskab. Man har med Rette nedlagt en Indsigelse mod, at Kunst, Skuespilkunst ikke mindre end Digtekunst og bildende Kunst, kun skal være en Luxus for Samfundets øverste Tusender, Overklasserne, som man med et nyt Ord har kaldet dem. Naar vore frie, folkelige Tider har sat sig til Maal at skabe den størst

mulige Lykke for den størst mulige Mængde Mennesker, gaar disse Bestræbelser ikke blot ud paa at tilvejebringe de gunstigste sociale og økonomiske Livsbetingelser for Underklasserne; Haand i Haand med dette Arbejde maa gaa en Tro paa, at ogsaa Kunst og Videnskab er Livsværdier, hvis opdragende og forædlende Indflydelse ene ere i Stand til at højne et Folks Niveau. Allerede i Trediverne hævdede vor store Folkevækker Grundtvig, at til politisk Frihed og folkeligt Selvstyre hørte et oplyst Samfund, og fra den første Stund han selv tog Del i vor hjemlige Frihedsudvikling, stillede han ogsaa med sine Højskoler det folkelige Oplysningskrav til Borger og Bonde. Derfor sagde ligeledes en anden folkelig Sædemand, den norske Digter Henrik Wergeland, til Arbejderne, at „Bøgerne er den Stige, som gjør os til vore Overmænds Lige". Kundskab er Magt — ved Siden af, at den er Glæde, Sollyset over Livet og vor daglige Gjerning. Det er rigtigt, at „de, som sulter, er de første, der mister deres Frihed", og derfor skal der et socialt Grundlag til at bygge paa, men der gives ogsaa en aandelig Sult, som maa mættes, hvis et Folk vil være sin egen Lykkes Smed. Vi har ladet den patriarkalske Enevældes Dag bag os, da andre varetog vort baade legemlige og aandelige Tarv. Nu er vi ansvarlige for vor egen Udvikling. Men med Rettigheder følger altid Pligter. Ogsaa politisk Selvstyre er „Frihed under Ansvar".

Det er derfor ikke nok, at Staten sørger for offenlige Bibliotheker, or Læsestuer og alt sligt. Vi maa selv tage Del i det store Oplysningsværk. Derfor er det af kjøbenhavnske Arbejdere selv oprettede „Arbejdernes Læseselskab" med tilhørende Bogudlaan et saa glædeligt Tidens Tegn. Og det samme er Tilfældet med den Interesse, hvormed den frivillige Arbejderundervisning fra første Færd er omfattet af alle.

Et andet Udslag af denne Tidsstrømning er de nu i en Mængde Lande oprettede Folkebibliotheker, Bibliotheker for de tusend Hjem, og hvad man nu paa hvert sit Sted kalder dem. Selvfølgelig er det ikke let her at trække Grænserne mellem den private Spekulation og det folkeoplysende Formaal, men det behøves foreløbig heller ikke. De billige Bøger kommer alle til Gode. Vore ypperste Digterværker foreligger allerede til Dels i Folkeudgaver til en Snes Øre eller saa for de enkelte Hæfter, og Selskaber til Folkeoplysnings Fremme sørger samtidig for populære Fremstillinger af historisk, naturvidenskabeligt og andet oplysende Indhold. Det er en samlet Bevægelse over hele Linjen, hvis Følger og Frugter endnu næppe fuldt overses. Det er allerede en Kjendsgjerning, at et hidtil ukjendt Marked har aabnet sig samtidig med den voxende Læselyst og Læsetrang. De Par tusend Exemplarer, hvori en dansk Bog tidligere tryktes, maa mange Gange fordobles, saa snart Efterspørgselen ikke længer finder Sted fra Overklassen alene. Videnskab og Digtekunst gaar Tider i Møde, hvor de fra at være den omtalte Luxus for Samfundets øverste faa Tusender bliver alment Eje. Og endnu er Staten saa godt som ikke traadt understøttende til her. Det aarlige Tilskud, som et og andet Selskab, en eller anden Videnskabsmand eller Digter oppebærer, er — skjønt forholdsvis stort for Danmarks Vedkommende, f. Ex. i Sammenligning med Skik og Brug i Norge og Sverige — dog forsvindende i Forhold til Statens øvrige Budget. Kommende Tider vil utvivlsomt her gjøre ganske andre Krav gjældende.

Allerede nu har man rejst Spørgsmaal om Statens Pligt til selv at optræde som udgiver af Folkebøger, baade Skolebøger og Digterværker. Vi skal nævne et Exempel. H. C. Andersens Æventyr, foreligger kun i i en samlet Udgave. Hvad var naturligere, end at vor Literatur ejede et halvt Hundred af de bedste Æventyr, der kunde sælges for en Snes Øre og saaledes komme saa godt som ethvert, dansk Barn i Hænde under dets Opvæxt? Men Forlæggeren vil ikke udstykke sin Ejendom. Vil Staten da tage sig Ret til ogsaa at expropriere en Digters Værker, ligesom et Jordstykke, i Almenhedens Interesse? Og af den Slags Fremtidsspørgsmaal kunde mange flere nævnes.

Foreløbig gjør den private Spekulation derfor ingen Skade. Den har f. Ex. i Norge drevet det til, at en Forlægger af et Folkebibliothek lader en Vogn om Sommeren kjøre fra Bygd til Bygd, fra Gaard til Gaard, fra Dør til Dør. Fremtiden vil ogsaa herhjemme vide at skabe nye og bedre Former for al Bog-Kolportage.

Og læg saa hertil de ogsaa i vore Dage rejste Krav om Billeder af kunstnerisk Værd til Folkeskolerne. Ukjendte Fremtidsperspektiver aabner sig ligeledes her.

Mærkeligt nok er det forøvrigt særligt med Hensyn til den bildende Kunst, at Staten hidtil har anerkjendt sin Pligt overfor Almenhedens Oplysning. En Række Museer med rige Skatte af Billedhuggerarbejder, Malerier og Kobberstik er til visse Tider gratis aabne for alle, og hertil slutter sig vore andre navnkundige Samlinger, som Oldnordisk Museum, Folkemuseet, det ethnografiske Museum o. s. fr. Selv rundt om i de større Provinsbyer aabnes nu lignende, til Dels værdifulde Samlinger. Nu har vi vel alle nok stundom læst i Aviserne, hvorlunde det kun er Soldater og Tjenestepiger, Bønder og Børn, der søger disse Kunstens Sale, men i den blaserede Føljetonists Skildring ligger dog en til Dels berettiget Anke skjult, et Vink, et Fingerpeg om, at man mulig har grebet Oplysningsarbejdet an fra den fejle Ende.

Man skulde ikke have begyndt med at give Almenheden fri Adgang til den bildende Kunst. Der er en anden Kunst med større, umiddelbar gribende og fængende Evne — Skuespilkunsten.

Og med al Respekt for baade oldnordisk og ethnografisk Museum turde det være nok saa opdragende for Folket gratis at faa Adgang til Holberg og Oehlenschlæger, til Heiberg og Hostrup, til Mozart og Weyse o. s. fr. Særlig hvad vor første Scene, det saakaldte kgl. Theater, angaar, er og bliver det en Modsigelse, at det statsunderstøttede Nationaltheater — der tilmed endnu har Eneret til at opføre en c. hundrede af vore ypperste originale Skuespil — paa Grund af de høje Adgangspriser saa at sige er lukket for Folket, for de brede, ubemidlede Lag. Forholdet burde jo være saa, at det Theater, der ejer den egentlige nationale Literatur, det vil altsaa sige den mest forædlende og opdragende Literatur, burde være saa let tilgængeligt som muligt for den størst mulige Mængde. Idealet vilde være mange billige og hyppige gratis Forestillinger, og der er heller næppe nogen Tvivl om, at en senere Tid vil finde det lige saa naturligt — eller rettere endnu naturligere — at Staten bidrager hertil paa samme Vis, som der nu sørges for gratis at aabne Museer og meget lignende. Begyndelsen til et saadant virkeligt Folkeskuespilhus kunde ske med i det kgl Theater at op-

rette et stort, billigt Parterre og nedsætte Priserne for de tre øverste Etager. Til Gjengjæld kunde man maaske gjøre første Parket og Balkonen dygtig dyre. Som Forholdene nu er, svarer som sagt Nationaltheatret lidet til sit Navn, og vor første Scenes Kunst og Repertoire, det vil sige den danske klassiske Literatur, er endnu den Dag i Dag Luxus for de faa.

Naar det imidlertid i Principet er anerkjendt, at ogsaa Theatret kan blive og bør være en Statssag, er det ogsaa kun et Tidsspørgsmaal, naar man finder en Maade at løse denne Opgave paa. Fremtiden vil bøje sig tilbage mod sit Udspring, da den fri athenienſiske Borger endogsaa fik sin Dagløn godtgjort, naar han gik i Theatret, og da selv den romerske Pøbel raabte paa Skuespil næst efter Brød. Men andre Tider kræver andre Former. De moderne Cirkuslege i Skikkelse af Berider-forestillinger og Variètèforlystelser vil næppe blive understøttede af Staten. Det er snarere muligt, at Staten vil se med mindre og mindre gunstige Øjne paa al den Slags Gjøgl. Offenlig Musik, som nu kun med saa karrig Haand tilmaales os, vil en Gang tage Konkurrencen op med baade Cirkus og Sangerindeknejper, og de private Arbejderkoncerter og lignende Foretagender vil række Statens Bestræbelser en støttende Haand. Og saa kommer en Dag Turen ogsaa til det kgl. Theater. Det hedder sig, at Theaterchefen allerede i Aar havde ønsket — i Lighed med, hvad der ofte er sket i Frankrig paa Republikens store Festdage og nu finder Sted baade i Tyskland og Sverige — at give nogle gratis Søndags Formiddags-Forestillinger, men at Helligdagsloven lagde Hindringer i Vejen for det smukke Forsæt.

Et af de sidste Vidnesbyrd om saadanne Folkeforestillingers Magt over Tilskuerne kan hentes fra Norge. Den bekjendte svenske Skuespiller og Theaterdirektør August Lindberg, der ogsaa oftere er optraadt som Gjæst paa vore kjøbenhavnske Scener, gav under et Ophold i Kristiania sidste Efteraar med sit Selskab nogle billige Folkeforestillinger for det der-værende Arbejdersamfund. De norske Blade gav en talende Skildring af Husets Stemning. Der var en Andagt som i en Kirke. Mange af Tilskuerne havde aldrig set et Skuespil før. Alle Pladser i Theatret var lige gode, akkurat ligesom i Kirkerne, efter at de betalte Pulpiturer og Stole er ophævede. Den halve Krone, som Billetten kostede, var over-kommelig for de allerfleste. Og fra dette ikke theatervante og heller ikke blaserte, fra dette forventningsfulde Publikum bredte Stemningen sig elektriserende op paa Scenen til de spillende. Da Lindberg efter Tæppets Fald kom frem, for fra Scenen at takke Arbejderne for deres Hyldest, ud-talte han derfor, at den usædvanlige, næsten højtidelige Stemning, der den hele Aften havde været over Tilskuerne, var for ham en Lære og et Vid-nesbyrd om, at hvis den hensygnende sceniske Kunst atter skal vinde nye Kræfter, saa maa den samle omkring sig et Publikum, der ligesom disse Arbejdere „har bevaret Hjærte i Brystet og ejer noget af Barnesindet tilbage“. Naar saaledes — sluttede han — en Skare Arbejdere lægger deres Arbejdsdragt af sig og indfinder sig med Søndagssind i Hjærtet i en Theatersal, for dèr at søge en ædel og opløftende Fornøjelse, saa gryr en ny Dag for Kunsten. Her var man inde paa den rette Vej. Det givne Exempel skulde mane til Efterfølgelse.

Den norske Presse førte ogsaa Spørgsmaalet videre ud. Man er

i Kristiania i Færd med at skulle bygge et nyt Nationaltheater, og den Tanke laa da nær at rejse en Diskussion om, hvor vidt der i de omtalte Folkeforestillinger ikke var givet nyttige og frugtbringende Vink for Fremtiden. I Norge — hed det — har man gjort et heldigt Forsøg paa at demokratisere Jærnbanerne. Der findes ikke mere end to Klasser i Togene, og den billigste Klasse bliver stedse bedre og bedre og vil sikkert en Gang helt opsluge den fornemmere og dyrere. Man sparer Materiel ved kun at have én Togklasse, og Folk kan rejse billigere og hyppigere. Hvad om man nu greb denne Tidens Tanke og ligeledes demokratiserede Theatret? Kristiania har intet Rigmandsaristokrati, der kan holde et Theater oppe. Hvad skal Byen derfor med disse kostbare Tilskuerpladser, som hver anden Aften staar halvtomme? Er der ingen Arkitekt, som kan gjøre i en Theaterbygning hvad Ingeniørerne har gjort ved Jærnbanewaggonerne? Der er et lille, blaseret Publikum, som vil pirres; der er et stort arbejdskraftigt Publikum, som vil lære og opdrages Der kan næppe være Tale om nogen Stats- eller Kommune-Understøttelse til den sceniske Kunst i Kristiania, før Theatret ordnes saaledes, at det bliver et Tilflugtssted for alle, i Stedet for som nu at være styret af og priviligeret for nogle faa.

Saa vidt den norske Presses Indlæg mod, at Skuespilkunsten fremdeles kun skal være Luxus for Overklassen. Vi har sikkert alle meget at lære af disse Udtalelser. Der er her et Fremtidsmaal at styre efter. Først den Dag, da Nationaltheatret og Folket finder hinanden, ophører ogsaa herhjemme den sceniske Kunst at være en enkelt Samfundsklasses Luxus. Det bliver tillige i bedste og dybeste Forstand en national Bevægelse. Et folkeligt Repertoire kan i det store og væsenlige kun dannes af vor egen Literatur. Og ligesom efter det kjendte Ord det bedste ikke er for godt til Folket, saaledes er ogsaa det bedste og mest ægte i en Literatur næsten altid tilgængeligt for baade dannede og udannede. Den store Kunst taler til alle. Og i sit rige nationale Repertoire ejer det kgl. Theater netop de Skatte, som vi alle maa ønske, at den store Mængde kunde faa Lod og Del i, fordi de særlig indeholder den Aandsføde, der har den folkeopdragende Magt. Den Tid vil derfor komme, da vort Nationaltheater fuldt ud bliver sig sin Opgave bevidst som et af de vigtigste Led i det store almene Folkeoplysningsarbejde. Læg da kun opmærksomt Øret til, hver Gang der tales om det kgl. Theaters „klassiske Forestillinger for Arbejdere". I disse Ord gror en Fremtid.

Billige Bøger, billige Skuespil, en billig Dagspresse — men helst en af mere folkeoplysende Art end de store Byers moderne Skillingsblade med Skandaler og Forbrydelser — alt dette svarer til Tidens øvrige demokratiske Strømninger. Der er her kun forsøgt nogle Antydninger, og mange andre Spørgsmaal kunde med Lethed være tagne med. Fremtiden vil desuden stille nye Krav, som vi nu knap kan ane. Et Spørgsmaal skal skal kun her lige berøres. Vor Hovedstad, saa stor i Forhold til Landet, men utvivlsomt ikke for stor, naar Hensyn tages til vort ringe geografiske Omraade, har altid øvet en midtpunktdragende Magt over det hele Land. Det meste af, hvad vort Folk ejer af kunstnerisk Værd og videnskabelig Betydning, er samlet i Kjøbenhavn. Intet Under derfor, at Spørgsmaalet om en mulig Decentralisation ogsaa ofte er rejst hos os. Et Par større Provinsbyer har, som ovenfor nævnet, grundlagt sine egne

Museer, og lige til den sceniske Kunst har man sysslet med Tanken om, at det kgl. Theaters Skuespillere skulde ofre lidt af deres rigelige tre Maaneders Sommerferie, for at give Forestillinger i de andre Landsdele, men det er en Selvfølge, at ethvert saadant Forsøg vilde støde paa mange praktiske Vanskeligheder. Om paatænkte eller foreslaaede Flytninger af videnskabelige Anstalter, Skoler og Arkiver skal her ikke tales. Og naar de større Provinsbyer har stillet deres Fordringer til Hovedstaden, vil igjen det egentlige Land komme med sine Krav til Byerne. Fremtiden maa løse ogsaa disse Opgaver.

Der var en Tid — og Gjengangere fra den kan stundom endnu spøge iblandt os — da Aandshovmod og Genidyrkelse trivedes rundt om, og det store Menneske priste sig selv som Kulturens Kilde og Maal i Stedet for at sætte sin Storhed i at være det store Middel til at skabe saa megen Lykke som muligt for saa mange andre som muligt. Men i Modsætning til denne Selvforgudelse fremviser vore Dage en lang Række ædle Aander, der gaar i Spidsen for ethvert godt Demokratiserings-Arbejde. Et eneste Exempel til Slutning maa være nok. I et Digt om et Besøg i en Porcellænsfabrik skildrer den udmærkede svenske Lyriker Carl Snoilsky, hvorledes han med Fryd følger de travle Hænder, netop under deres Arbejde paa det daglige Livs mange Haande Nyttegjenstande. Digteren kræver Respekt for alle disse simple Ting, der vandrer rundt til Arbejderen og Bonden, og Kanden eller Fadet paa Fattigmands Bord er ham mere værd end Kongetaflets rige Vase:

> Jeg paa unyttig Pynt har set mig mæt,
> dets tomme Pragt undværer Folket let;
> men Held den Haand, der skaber tyst for dem,
> de arbejdstrætte i de lave Hjem.

Og ligesom Arbejderen giver det daglige Husgeraad den ædle Form og derved lader Kunsten træde over selv den fattigste Tærskel, saaledes ønsker Digteren ogsaa at kunne skrive en Sang, der slog Bro mellem Kunsten og Folket. Han slutter med disse Vers:

> O, den, som kunde give Digtet saa
> den simple Form, som Tusender forstaa,
> den Form, der rummer kraftigt dagligt Brød
> og kjender Overflod saa lidt som Nød.
>
> O tænk at skabe i en salig Stund
> det Bæger, som kan naa til hver Mands Mund,
> øst fuldt fra Tidens dybe Brønd en Gang
> for Tusender, der tørster efter Sang.

Nu faldt paa Kirketaarnets
Uhr det tolvte, tunge Slag,
Og mæt af Liv det gamle Aar
har stridt sin sidste Dag.
Mod Aflad tag for hver en Synd,
hav Tak for hvad Du gav!
Og sov i Ro din lange Søvn
i Tidens store Grav.

Og naar det tolvte Slag dør
hen, da skyder op af Jord
Paa Gravens Høj en Blomster-
hæk i yppigt Rosenflor,
Og mellem Buskens Løv en
frisk, violdækt Rede staar,
Af den en Sangfugl titter frem.
det er det nye Aar,

Du lille Sangfugl, Niti een
velkommen hos os vær!
Bevar Din Ungdoms Uskylds-
sind, vær god mod hver især!
Slaa højt Din Jubeltrillelyd
som Fredens milde Tolk,
Syng Lykke over Land og By
for Konge og for Folk!

En dansk Dreng.

xel Bøy hed han, en temmelig lille spinkel Fyr med sort opstrøget Haar og brune Øjne. Hvordan han var bleven Hornblæser er en lang Hverdagshistorie, der i Grunden slet ikke kunde interessere nogen Udenforstaaende, hvis den ikke var en nødvendig Indledning til efterfølgende lille Episode. Altsaa —

Vi maa gaa adskillige Aartier tilbage, da det gamle Handelshus Conrad Bøy var et af de kuranteste paa Børsen. En Vexel paa det var saa god som rede Penge, en misbilligende Rysten paa Hovedet af den graahaarede gamle Chef kunde bringe tilsyneladende sikre Papirer til at dale mange Procent, naar de opraabtes. Han var med faa Ord en af Handelsfyrsterne, en af dem, der gav Tonen an og hvis Vink aldrig oversaas, fordi det altid pegede paa det rette.

Conrad Bøys Hjem svarede fuldstændigt til hans Stilling i Samfundet. Hvorfor ikke persiske Tæpper og ostindiske Tapeter? Husets egne Skibe gik jo i oversøisk Fart og hentede de kostbare Sager hjem til Rheden! Hvorfor ikke de fineste spanske og italienske Vine i Kjælderen? Fregatskibenes Kaptejner bragte dem jo med som Gaver fra Handelsvenner, naar Fragtkontrakten i Middelhavet var udløben!

Elegant var Hjemmet; højt til Loftet med tykke silketunge Gardiner for Vinduerne, og elegant var Agentens værdige Hustru, en lille mager Dame med skarpe, bestemte Træk. Hun havde bragt en Formue med sig, Rigdom til Rigdom, derfor var hun saa sikker; der var noget i hendes Mine, som sagde: det Guld, jeg drysser, er mit eget!

Ægteparret havde kun et eneste Barn, en Søn. Født i Rigdom og opdraget i Rigdom hørte Frederik Bøy fra Barnsben af kun Guldet rasle for sin Fod. Han blev natur=

ligvis sat i Latinskole — Agenten gjorde i den Anledning en stor Middag for Rektoren og alle kongelig ansatte Adjunkter — men efter et Par Aars Oversidden, konstateredes den unge Bøys og Klassikernes gjensidige Antipathi paa den eklatanteste Maade.

Kort før Sommerferiens Slutning sad „Efterslægtens" Bestyrer som hædret Gjæst ved Agentens Bord. Ved Stegen udbragte Værten en Skaal for den Hædersmand, der ledede Ungdommen fremad og gav den Styrke til at løfte Fædrenes Arv og optage Faderens Gjerning: Aandsaristokratiet og Pengearistokratiet burde slutte Pagt, derpaa beroede Danmarks Fremtid! Evnerne vare saa forskjellige, men Maalet det samme, vi vilde alle ét men ad forskjellige Veje, og det at føre Efterslægten frem i Kundskab, var en af de mest betroede Opgaver. —

Aaret efter var „Efterslægtens" Bestyrer dalet betydeligt i Agentens Øjne; Frederik var nemlig ikke naaet et Hanefjed frem i Kundskab i den forløbne Tid. Nu var han i Konfirmationsalderen, og da den højtidelige Akt var endt, kom han paa Kontoret hos Faderen; hvad han bestilte dér, var en Gaade for hele Personalet, men han var dog altid noget nu.

Saaledes gik Tiden. Frederik Bøy levede]et Liv i Lediggang, brugte mange Penge og var en ægte Vandbi i Samfundskuben. Agentinden lagde ikke Mærke til noget, men som en omhyggelig Moder begyndte hun at se sig om efter et passende Parti til sin haabefulde Søn. En adelig Pige burde det være — naturligvis — paa Formue saaes jo ikke men paa gode Slægtskabsforbindelser. En første Klasses Skjønhed kunde man selvfølgelig ikke forlange, men i Henseende til det Ydre maa Agentinden dog have nedstemt sine Fordringer vel meget, thi Frederik erklærede kort og godt, at han ingen af de tilbudte Uglehoveder vilde have.

Ved et Tilfælde traf han i Sommerferien paa et Skovbal en ung Dyrlægedatter, der var ude som Lærerinde; hende forelskede han sig i, friede til og fik Ja.

Da Freder!k fortalte sine Forældre denne interessante Nyhed, fik Agentinden øjeblikkelig et Tilfælde, men rejste sig strax efter og sagde: „Aldrig!“ i en saa bestemt Tone, at Agenten som et ufrivilligt Ekko gjentog: „Aldrig!“

Dermed var den Sag afgjort; som den vrede Akilles lukkede Frederik sig inde i sit Telt; fik han ikke sin Villie, skulde Moderen heller ikke have sin, saa gik det lige op.

Det var den eneste Gang, Stamherren til Handelshuset viste en Smule Karakter; Moderens „Aldrig“ blev besvaret med et: „Hende eller Ingen“, og da Agentinden ikke gav efter, stod Sagen hen, indtil den værdige Dame en skjøn Dag døde af Apoplexi.

Paa Agentens Kontor var der en gammel højt betroet Kasserer ved Navn Smith. Han havde været Firmaet Conrad

Bøy en tro Tjener i over halvtredsindstyve Aar og havde derfor et stort Ord at sige.

Saa sad han en Formiddag ved Pulten ligeover for sin Chef.

„Hvor er Frederik?" spurgte den gamle Herre og saa til Sønnens tomme Plads.

„Sagtens der, hvor han sædvanlig plejer at være paa denne Tid af Dagen," svarede Smith.

„Hvad skal det sige?"

„Hr. Frederik trænger til at sove lige saa vel som vi andre Mennesker, og gjør man Nat til Dag, maa man ogsaa gjøre Dag til Nat — ellers stemmer Regnestykket ikke, Hr. Agent!"

Agenten virrede med Hovedet og gjorde en Grimace, som om han havde sunket noget ubehageligt, men vilde skjule Irritationen. Saa lød i et Par Minutter Pennenes ivrige Kradsen paa Papiret, akkompagneret af den gamle Bornholmers Dikken. Endelig løftede Handelsherren Hovedet og sagde næsten bønligt:

„Er Frederik da aldrig, hvor han skal være. . . . jeg mener her paa Kontoret?"

„Aldrig vil jeg ikke sige, det kan skee, men det er meget sjældent, Hr. Agent! Jeg troer, den salige Frue har gjort Uret mod ham ved at sige saa bestemt Nej til det, De veed nok!"

„Bland Dem ikke i mine private Anliggender, Smith," svarede Agenten og skjød Brillerne op paa Panden.

„Jeg mente kun, at meget kunde have været anderledes, hvis Hr. Frederik havde faaet sin Villie," gjentog Smith uforfærdet for Rynkerne i Principalens Pande; „Kan hænde sig, den unge Herre var bleven mere rolig og ikke saa higen efter Forlystelser. Man har hørt før, at en god Kone har forjaget daarlige Venner! Men saadan, som det nu gaar, kan det jo ikke blive ved; Agenten er nok en kraftig Mand, og Gud lade Dem leve mange Aar endnu, hvis ellers vort

Hus skal bevare sit gamle Renommé — Hr. Frederik er saa ung og uerfaren!"

„Ung, Smith? Frederik er jo tredive Aar godt og vel!"

„Det er ikke saadan at forstaa, Hr. Agent; ét er gammel nok i Aar, et andet er Barn til sin Gjerning — for at tale mildt!"

„Tror De da, Smith, at det vilde hjælpe, ... dette, De før slog paa?"

„Maaske, Hr. Agent! i hvert Fald ved jeg ingen bedre Udvej!" —

En Maaned efter højtideligholdt Frederik Bøy sit Bryllup med Jomfru Anna Holm. Der var gjort alt, for at Dagen kunde blive saa højtidelig som muligt, Festen selv skulde kaste Glands over det gamle Handelshus. Og det gjorde den: Alle vare enige i, at et lignende Bryllup ikke var fejret i Mands Minde, og alle Indbudne vare enige om at drikke de Nyformæledes Skaal i Champagne og Lacrymæ Christi.

Men om Natten, da den gamle Agent laa i sit Sove-værelse træt og ene, drømte han, at en Skikkelse lydlyst gled frem fra Vinduesfordybningen og stillede sig foran Sengen. Det var hans afdøde Hustru, der truende løftede Haanden og hviskede:

„Altsaa ventede I kun paa min Død! Lig nu, som I selv har redet, jeg vilde min Søn det godt og hans Børn efter ham, thi der kommer trange Tider efter disse!" —

Selvfølgelig forlangtes der intet paa Kontoret af Frederik i Hvedebrødsdagene; men noget efter at de vare forbi, sad Agenten atter en Morgen ved sin Pult lige over for gamle Smith.

„Mener De, dette har hjulpet paa Frederiks Energi?" spurgte han.

„Vi vil se, Hr. Agent," var Svaret.

„Jeg vil haabe det bedste, Smith, Tiderne ere alvorlige, det trækker sammen til Uvejr, og Lynet rammer lettere den høje Eg end de unge Pileskud! Aa, var min Søn dog en Mand og ikke saadan en villieløs Dagtyv, der ingen Ting

kan og ingen Ting vil! Mine Skuldre ere for gamle til at bære hele Byrden, men han er dog saa ung — min eneste Søn!"

Kassereren pudsede Næsen i sit store blaatærnede Lommetørklæde:

„Hr. Agent, om jeg maa sige Sandheden, saa tror jeg, at Hr. Frederik har haft det altfor godt; han er opdraget til at være sin Faders Søn, men ikke til at være sin Faders Medarbejder; han er blød og god, det ved Gud han er, kanske han kunde passe en Aare, naar knibe skulde, men styre et Ror bliver aldrig hans Sag!"

Postbudet traadte ind med Breve og afbrød Samtalen; vel indeholdt de ikke noget uheldspaaende, men efter et Aars Tids Forløb kom Krisen med alle sine skjæbnesvangre Følger.

Handelshuset Conrad Bøy standsede sine Udbetalinger den 1ste November; gamle Smith lukkede for sidste Gang Kassebogen og saa fortvivlet over paa sin Principal. Frederik var som sædvanligt ikke tilstede.

Da, som Smith stirrede taareblændet frem for sig, saa han med ét den blege Olding vakle i Kontorstolen; faa Øjeblikke efter udaandede den fallerede Chef i sin eneste tro Tjeners Arme; Skjæbnen var naadig mod ham, den vilde ikke, at han skulde overleve sit gamle Firmas Udslettelse paa Børsen.

Det var altsaa med en dobbelt Hjobspost, gamle Smith kom til Frederik Bøy: Husets Fallit og Faderens Død.

Først blev Sønnen optaget af Familiesorgen, men da Begravelsen med alle dens Formaliteter var forbi, fik han ret Stunder til at tænke over, hvad det vilde sige at være uden Indtægt, han, der var vant til at tage af Kassen alt, hvad han skulde bruge. Og nu var han tilmed gift og havde en lille Søn! Hvad kunde han? Intet, slet intet! Han vidste bedst selv, at han kun af Navn havde været i Faderens Forretning — det simpleste Regnestykke var for ham en uløselig Gaade.

Og hvad var det saa for et Liv, han havde levet? En

planløs Flakken om uden noget Maal, tomme Glæder fra Dag til Dag, der havde sløvet Mandevillien, hvis der da nogensinde havde været Spiren til en saadan i hans Sjæl.

En Handelsven af det fallerede Hus tog ham paa sit Kontor; det var en Barmhjertighedsgjerning, der ikke førte til noget, thi Frederik havde hverken Energi eller Evne til at arbejde. Uden Interesse, uden Pligtbegreb gled han stedse længere og længere ned ad Skraaplanet, og først, da det var bleven for silde, mærkede han, at han var forfalden — aandeligt og legemligt nedbrudt.

Da Frederik Bøy døde henved fyrgetyve Aar gammel, sad hans Enke aldeles hjælpeløs paa et Kvistkammer i Adelgade med sit Barn, Helten i min Skitse, der kun var fem Aar; en lykkelig Alder: ingen Erindring om svunden Herlighed og ingen Rædsel for kommende Tiders Armod.

Thi Trang og Savn var der fuldt ud af i Vente. Intet er saa vejrhaneflygtigt som Omgangsvenners Interesse, det fik Enken tilgavns at føle. Havde hun været alene i sin Forladthed, kunde hun sikkert nok have bjerget sig nogenlunde som Husbestyrerinde, men allevegne, hvor hun nu henvendte sig om Plads, var Drengen en uoverstigelig Hindring, — hvem vilde have alt dette Børnekommers, naar man ikke behøvede det?

Nød bryder alle Love og Fordomme; hun maatte gribe til noget for at skaffe Brødet, hvis hun ikke vilde melde sig til Fattigvæsenet, og saa blev da Agentens Svigerdatter — Vadskerkone.

Det var i en ung Alder, Axel Bøy lærte at tage fat. Han var en opvakt, videbegjærlig Dreng; som det saa ofte sker, havde Familieligheden sprunget et Led over: han slægtede ikke sin Fader, men Bedstefaderen paa, saavel i det Ydre som i det Indre. Det blev hans Bestilling at hente og bringe Tøjet, saa Moderen ikke behøvede at spilde Tiden dermed.

Enken arbejdede strengt; fra den tidlige Morgen til sent om Aftenen passede hun sin Gjerning, og efterhaanden

som Axel voxede til, skaanede hun sig endnu mindre. Vel kneb det haardt, men Drengen skulde ikke i Friskole — saa hellere spare en Smule paa Kosten, det vil sige, hendes egen. I Betalingsskolen lærte Børnene dog noget mere, og Omgangen var da ogsaa bedre. Ved usigelig Møje lykkedes det hende virkelig at skaffe det lille Beløb hver Maaned, som Undervisningen kostede, og Axel begyndte sin Skolegang.

Aarene gik og Drengen var flittig som en Bi; ikke et Minut spildte han til Lediggang, og mange Gange opfordrede Moderen selv ham forgjæves til at gaa ned og lege med Husets andre Børn, der støjede fra Morgen til Aften i den lille Gaard. Han var ikke at formaa dertil, det vilde Spektakkel faldt ikke i hans Smag. Hans eneste Adspredelse var ved Sommertid om Søndagen at gaa langs Strandvejen ud i Skoven, hvor han strejfede om ganske alene paa Maa og Faa, til han tilsidst træt og udaset kastede sig i Græsset og nød sine tykke Rundtenommer. Dér kunde han da blive liggende timevis og drømmende stirre op i Bøgekronerne, til det gled mod Aften og han atter maatte traske hjem.

Moderen saa med Bekymring paa dette hans forunderlig indesluttede Væsen. Fra første Færd af havde hun omhyggelig skjult hans Bedstefaders og Faders Livshistorie for ham; hun mente med Grund, at han var lykkeligst, naar han ikke anede, hvor rig en Arving han var den Dag, han blev født.

En Søndag ved Midsommertid var Axel tidligt om Morgenen gaaet hjemme fra. Himlen var klar og Sundet blaat; ud over Vejen hang Syrenernes og Guldregnens dugtunge Klaser og Fuglene kappedes om, hvem der kunde synge skjønnest for Magen i Reden. Drengen indaandede med fulde Lunger den friske Luft, som var saa vidt forskjellig fra den, der til daglig slog ham i Møde hjemme i Adelgade, og jo længere han kom frem, desto mere grebes han af den stille Glæde, Naturen kan vække i ufordærvede Sjæle. Han maatte uvilkaarligt synge højt, en af de Sommersange, han havde

lært i Skolen, den yndige Idyl fra „Sant Hans Aftenspil“ hvor Kjøreturen ad Strandvejen beskrives.

Da standsede han pludselig ved et Landsted, han aldrig før havde lagt Mærke til, og dog syntes det ham saa bekjendt. Hvor havde han set det før: denne Veranda med de store hvide Statuer, Springvandet midt paa Plænen, den hele slotlignende Bygning, ja endogsaa de mægtige Træer, der netop stode saaledes grupperede? Kun savnede han noget — hvad var det? Jo, det var Skikkelserne paa Verandaen: en gammel Mand og Kone samt et ungt Menneske! Og nu gik det op for ham: hjemme paa Væggen hang der en Tegning, som til de mindste Enkeltheder var en tro Gjengivelse af Stedet her.

Havelaagen stod halvt aaben, og trods sin medfødte Tilbageholdenhed kunde Drengen ikke overvinde sig til at gaa forbi. Med bankende Hjerte traadte han inden for og saae sig omkring; længere og længere vovede han sig frem ad de bugtende Gange mellem tætte Buskadser, til han ved en Omdrejning uventet stod lige for en gammel Mand, der var ved at stikke et Bed af.

Gartneren saae op:

„Hvad vil Du her?“ spurgte han barsk.

Axel veg forskrækket et Par Skridt tilbage og svarede:

„Jeg vilde blot saa gjerne se Haven her, den er saa smuk, og Moder har et Billede af den hjemme!“

„Saa—aa!“ vedblev Gartneren og støttede sig paa Spaden, „det var da mærkeligt! Hvor har din Moder faaet det fra?“

„Det ved jeg ikke, det har hun haft altid, saa længe jeg kan huske!“ gjentog Drengen.

„Hvad hedder Du da?“

„Jeg hedder Axel Bøy!“

Den gamle Mand slap Spaden og stirrede stift paa ham:

„Herre Gud — er Du virkelig Hr. Frederiks Søn? Herre Gud!“

„Kjendte De min Fader?“ spurgte Axel forundret, „han er død for længe siden.“

„Om jeg gjorde, min Dreng? Jo, jeg kjendte baade ham og din Bedstefader! Dette Hus og denne Have har tilhørt ham, den gamle rige Agent Bøy, og jeg har været hans Gartner i mange Aar, lige til det gik galt og al Herligheden blev solgt; saa fik jeg Plads hos det nye Herskab.“

Axel stod som maalløs og vidste ikke, om han var vaagen eller drømte.

„Lad mig se rigtig paa Dig, min lille Ven,“ vedblev Gartneren og traadte hen til ham: „jo, sandt for Gud ligner Du salig Agenten som den ene Draabe Vand den anden! Ak, ja, han var en herlig Mand, en Hædersmand — at det dog skulde ende saadan for ham! Hvor bor din Moder og hvad lever hun af?“

„Moder bor i Adelgade og er Vadskerkone!“ svarede Axel endnu aldeles fortumlet.

„Ja saa!“ Gartneren betænkte sig et Par Øjeblikke, derpaa fortsatte han:

„Herskabet er taget til Italien denne Sommer, og jeg er her ganske alene og har Opsyn med Landstedet; kan det more Dig at se al Stadsen derinde, saa kom med mig, jeg skal vise Dig det!“

Han gik foran op mod Huset, og Drengen fulgte mekanisk bag efter. De traadte ind ad Veranda-Døren: Hvilken Pragt straalede ikke Axels undrende Øje imøde, idet de gik fra Sal til Sal, fra Stue til Stue.

„Alting staar som i salig Agentens, din Bedstefaders Tid,“ forklarede Gartneren, „og Møblerne er ganske de samme, alt blev solgt under ét!“

De kom sluttelig ind i et luxuriøst monteret Sovværelse.

„Her stod din Vugge,“ sagde den Gamle og pegede paa en tom Plads ved Siden af den ene Seng, „men Herskabet har ingen Børn, derfor er den taget bort, den staar oppe paa Loftet!“

„Er det virkelig sandt alt, hvad De siger mig?" spurgte Axel med tykt Mæle; Graaden sad ham i Halsen.

„Det er sandt hvert Ord, men underligt er det, at din Moder aldrig har fortalt Dig noget derom!"

„Hun har aldrig nævnt min Bedstefader og sjældent min Fader!"

„Saa skulde jeg vist heller ikke have gjort det", mumlede Gartneren hen for sig, „javist, det var dumt af mig! Kom nu, min Dreng, og gaa med nedenunder i min Stue, saa vil vi spise os en Bid Mad sammen!" —

Da Axel mod Sædvane allerede kom hjem ved Middagstid, blev Moderen forskrækket over hans forstyrrede Udseende.

„Hvad er der i Vejen med Dig?" spurgte hun, „har nogen gjort Dig Fortræd?"

„Nej, Moder, men jeg har været ude paa Landstedet!" svarede han.

„Paa hvilket Landsted?"

„Paa Bedstefaders, paa det, som hænger der paa Væggen! Hvorfor har Du aldrig fortalt mig noget om ham og hans Rigdom, og hvorfor ere vi blevne saa fattige?"

Moderen stod bleg med opspilede Øjne og stirrede paa ham:

„Hvem har vist Dig derud?"

Sønnen fortalte hende hulkende alt, hvad han havde oplevet og Enken hørte tavs bedrøvet derpaa. Hvad hun stedse havde frygtet, var nu sket; hendes stakkels Dreng havde kastet et Blik ind i det Paradis, hvori han var født men strax efter Fødslen uddrevet af. Skjule alt for ham kunde hun ikke mere nu, da han havde faaet fat i den ulyksalige Traad, der førte til Hemmeligheden, men hun havde en sikker Følelse af, at hans Fantasi burde sættes i saa lidt Bevægelse som muligt.

Hun strøg ham blidt over Hovedet:

„Vær rolig, min Dreng, og hør, hvad jeg vil sige Dig: din Bedstefader var Kjøbmand og havde en hel Del Penge, men han mistede dem, og din Fader var lige saa fattig som

Du! Den gamle Gartner har overdrevet, han har ikke gjort det af noget ondt men blot af Lyst til at fortælle; naar Du kun er flittig og arbejdsom, skal Du nok faa det godt i Livet — det er slet ikke Pengene, der gjør lykkelig!" —

Næste Middag, da Axel kom fra Skole, var Moderen ikke hjemme. Paa en lille Seddel, der med en Knappenaal var hæftet til Døren, stod der, at han skulde gaa en halv Times Tid, saa kom hun. Drengen slentrede om ad Glaciet, hvor de smaa Hornblæsere stod og øvede sig. Synet af disse diminutive Soldater interesserede ham i den Grad, at Tiden hurtigt forløb, han mente, det var paa høje Tid at skynde sig hjem. Da han atter krøb ud ved Ravelinen, stødte han lige paa sin Moder. Hun kom fra Østerbro varm og forpustet med meget støvede Sko; Axel syntes, at hendes Øjne saae røde og forgrædte ud.

„Jeg har været ude paa Trianglen med noget Lintøj!" sagde hun, „det hastede. Lad os nu gaa hjem og spise!"

Den paafølgende Søndag Morgen skyndte vor lille Ven sig ud ad Strandvejen; Gartneren havde jo sagt, at han maatte komme saa tidt, han vilde, og Drengens Længsel efter atter at gjense det vidunderlige Palads fik ham næsten til at løbe. Men han blev sørgeligt skuffet.

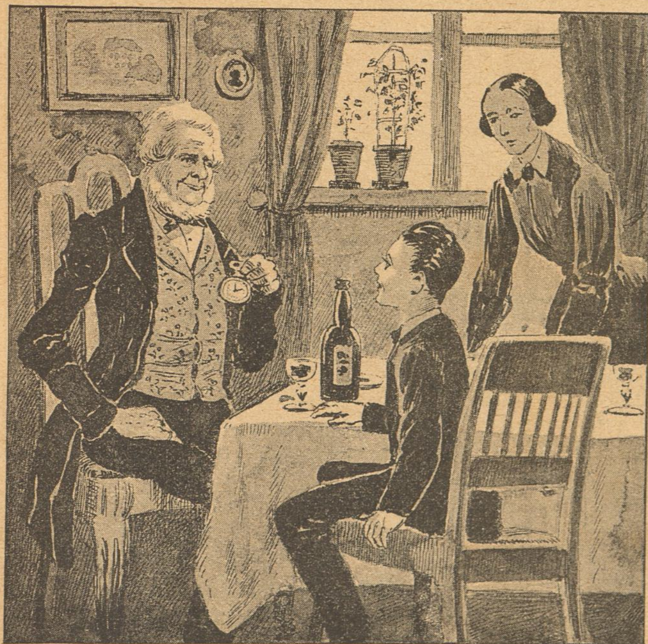
„Herskabet er kommet hjem," sagde den Gamle, „saa vi kan hverken gaa nede i Haven eller komme op i Værelserne, men nu skal jeg gaa en Tur med Dig ud i Skoven!"

Axel var lige ved at briste i Graad: en hel Uges Drømme og lyse Forhaabninger tilintetgjorte — det vil sige meget for et Barn. Kaffen og Hvedebrødet i Charlottenlund, hvormed han blev trakteret, smagte ham ikke, og hver Gang han ledte Samtalen hen paa Bedstefaderen, var Gartneren enten tavs eller svarede undvigende. Og som det gik denne Søndag, gik det de følgende.

Derimod besøgte den Gamle fra nu af ret jævnligt hans Moder og medbragte da altid Frugt og Grøntsager, og Axel lagde ved disse Lejligheder Mærke til, at Gartneren

stedse titulerede hende „Frue" og ikke „Madam", som alle andre gjorde.

Der gik igjen et Par Aar. Axel var bleven konfirmeret, og hen mod Aften paa Højtidsdagen, som Moderen og Sønnen fejrede ganske alene sammen, kom den gamle Gartner. Han havde ikke blot som sædvanlig nogle gode Frugter med sig, men denne Gang ogsaa en Kurv, hvori der

var en hel lille Opdækning af Spisevarer, indkjøbte paa en nærliggende Restauration.

„De maa ikke blive vred for det, Fru Bøy," sagde han næsten bønligt, „men da jeg saa gjerne vilde være sammen med Dem i Aften, og ikke vidste, om De var forberedt paa Fremmede, tog jeg min Aftensmad med mig!"

Det var unægtelig det bedste Maaltid, Axel til Dato kunde mindes at have været med til.

Da de havde spist og der var taget af Bordet, sagde den Gamle:

„Jeg har en Konfirmations-Gave til Dig, som Du skal passe godt paa!"

Med disse Ord trak han et stort Sølv-Spindelur med vedhængende Kjæde op af Vestelommen:

„Det har tilhørt din Bedstefader, han har selv gaaet med det i sin Ungdom, og en Juleaften forærede han mig det. Jeg har gaaet med det i mere end tredive Aar, men jeg synes nu, at Du er nærmere til det! Pas godt paa det, jeg tror, der er Lykke ved det."

Med disse Ord rakte han Uret til Axel, hvis Henrykkelse var ubeskrivelig. Ikke blot følte han den samme Glæde og Stolthed over at eje et Ur, som andre Drenge i hans Alder, men et Ur, hans Bedstefader havde baaret, det var for ham, hvad en Relikvie er for en troende Katholik.

Efter Konfirmationen blev han udskreven af Skolen og fik de mest fortrinlige Vidnesbyrd for Flid og god Opførsel. Hans Kundskaber var i Virkeligheden ogsaa saa nogenlunde. Nu kom det store Spørgsmaal, hvad han skulde sættes til. Noget Haandværk havde han ikke Lyst til, og til Kontorgjerning var hans Uddannelse for mangelfuld.

Da brød Krigen ud!

Stemningen i 1848 er nu snart en Saga blot; men for dem, der har oplevet hint minderige Foraar, vil denne Tid være uforglemmelig. Alt det ædleste og dybeste i den danske Nation brød frem i sejrende Styrke, der var mægtig nok til at tilbagevise en overlegen Fjendes uretfærdige Angreb. Efter en lang Fredsperiode, som havde varet mere end en Menneskealder, kaldtes Nationens Ungdom under Vaaben, alle grebes af Begejstring og alle vilde være med.

Da de første Tropper indskibedes for at føres over til Sønderjylland, var en uoverskuelig Menneskemængde samlet paa Toldboden, Mænd, Kvinder og Børn, for at tilvinke

Krigerne det sidste Farvel. Ogsaa vor lille tungsindige Ven havde indfundet sig, og saa greben blev han af Øjeblikkets Situation, at han uvilkaarligt knyttede Haanden og hviskede: Gid jeg dog var en Mand!

I det samme fik han Øje paa nogle af de smaa Hornblæsere, der i blank Mundur kom marcherende med glædestraalende Ansigter, førte af en ældre Spillemand. Trængslen paa Broen over til Skibet var saa stærk, at det lille Korps maatte gjøre Holdt, og i næste Øjeblik stormede Publikum til for at tømme alle Frugtsælgerskers og Kagekoners Kurve og fylde Drengenes Lommer; thi var Soldaten den Gang det danske Folks Yndling, kunde man vel nok end yderligere kalde den lille Hornblæser Kjæledæggen blandt Yndlingene.

Axel trængte sig frem til den sidste lille Fløjmand; det var ham umuligt andet end at tiltale ham.

„Er I nu ikke bange for at gaa i Krig?“ spurgte jeg ham.

„Bange?“ svarede Fyren og saae foragteligt paa Axel, „nej, det overlader vi helst til Jer, som bliver hjemme; vi er netop nu rigtig fornøjede! Du kan tro, vi skal nok blæse Slesvig-Holstenerne et Stykke, saa der skal komme Fart i dem!“

Mere fik han ikke sagt, thi nu lød Kommandoen fra Sergenten: „Ret, højre om — march!“ og med struttende Baglommer satte Lilleput-Korpset sig i Bevægelse.

Denne Soldaternes Afsked blev af bestemmende Betydning for Axel, og inden han naaede hjem til Moderen, var hans Beslutning fattet: han vilde være Hornblæser og med i Krigen. Fru Bøy blev baade forskrækket og bedrøvet derover; først sagde hun bestemt nej, men da Gartneren nogle Dage efter ved et Besøg kom sin unge Ven til Hjælp, vaklede hun allerede i sit stille Sind. Saa hændtes det Ugen derpaa, at Axel skulde bringe Mansket-Linned til en ældre Kaptejn, og hvordan det nu end gik eller ikke, Drengen fik Lejlighed til her at fortælle om sit brændende Ønske. Officeren gik da selv til Fru Bøy, talte længe med hende, og Enden blev, at hun gav efter.

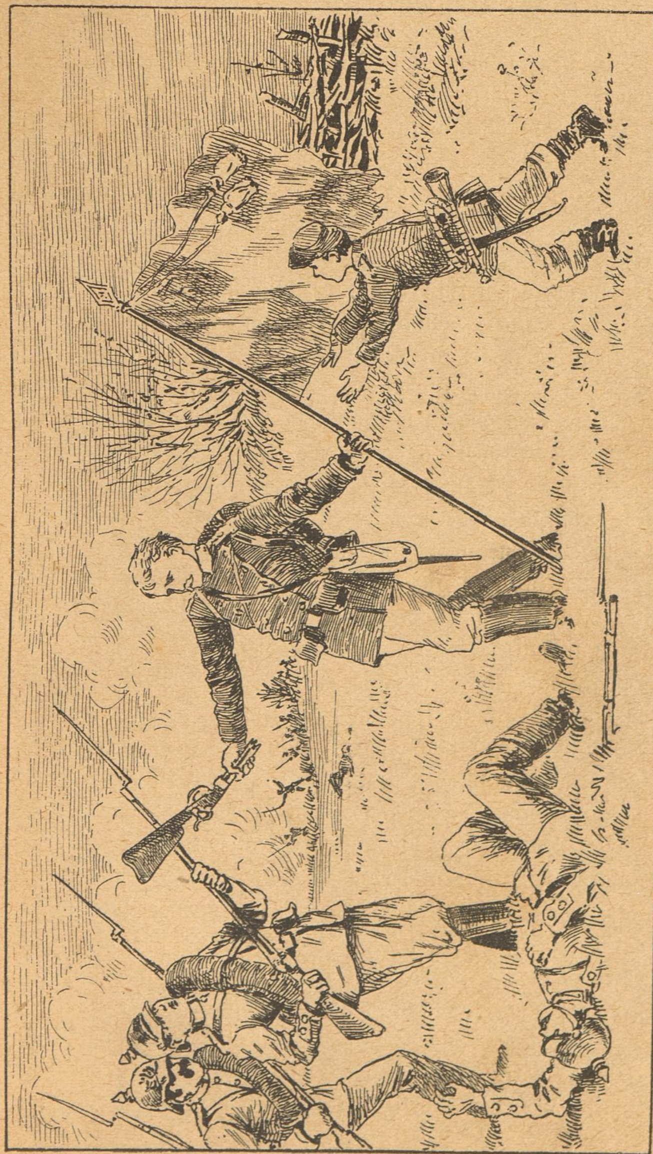
Trods al den Umage, Axel gjorde sig, tog det dog Tid at lære at blæse paa Horn. Foraaret gik hen, Efterretningerne kom om Sejren ved Bov, Kampene ved Slesvig og Dybbøl, og hver Gang fik Drengen Taarer i Øjnene.

„Jeg kommer for sent," sukkede han, „Krigen er forbi, inden jeg naar derover!"

Dette syntes ogsaa næsten at skulle blive Tilfældet, thi ud paa Sommeren sluttedes Vaabenstilstanden i Malmø og Hæren hjemsendtes for største Delen. Men næste Foraar, i Begyndelsen af April rykkede atter den danske Hær i Marken; denne Gang var Axel med ved tredie Brigade og fik Ilddaaben i Slaget ved Frederits.

Om Eftermiddagen, den sjette Juli 1849, da Sejren var vundet og Ambulancen gik rundt med Baarer for at opsamle de Faldne, fandt to Soldater foran et Dige en lille Hornblæser stift henstrakt uden Tegn paa Liv. De opfyldte deres sørgelige Pligt og bar ham hen til den noget derfra kamperende Læge, hvor de lagde ham ned med den Bemærkning, at her vist ikke var noget videre at gjøre. Den gamle Feltlæge tog imidlertid ikke Sagen saa overfladisk, men beordrede Frakken knappet op, for at det dræbende Saar i hvert Fald kunde konstateres. Ved denne Undersøgelse viste der sig noget mærkeligt og uventet: En Kugle var gaaet igjennem Frakken og havde knust et stort gammeldags Ur, Axel havde baaret i en lille paasyt Lomme indenfor Foret. Dette var nu i og for sig ikke noget nyt, men det forunderlige var, at næsten alle Urets sprængte Dele vare blevne siddende i en dansk Kompagnifane, Drengen aabenbart i stor Hast havde stoppet ind paa Brystet. Kuglen selv var herved ikke blot bleven mattet, men havde ogsaa mistet sin dødelige Retning; Saaret var ikke livsfarligt, men det hæftige Slag paa Brystet tæt ovenfor Hjertet havde bevirket en lang dødlignende Besvimelse. Nogen Tid efter viste det sig ogsaa, at Livet vendte tilbage ved Lægens omhyggelige Behandling, om end Drengens Bevidsthed endnu i længere Tid var borte.

I den nærmest følgende Tid var der stor Travlhed paa

det militære Lazaret i Middelfart, hvorhen de fleste Saarede fra Fredericia-Slaget vare blevne transporterede; Læger og Præster havde her en anstrengende og tung Gjerning. Den Gang kjendte man kun lidt til de mange lindrende og desinficerende Midler, der i saa rigt Maal staa til Nutidens Raadighed: Patienterne maatte udholde Smerterne ved Operationerne og Saarfeberen krævede Ofre i Mængde. En vammelsød Lugt af Blod opfyldte Værelset, hvori vor lille Ven laa i en Seng tæt ved Vinduet. Hans Ansigt var blegt og Legemet udmattet af gjennemgaaede Lidelser; thi ved nærmere Eftersyn havde det vist sig nødvendigt af hans Side at udskjære adskillige af det knuste Urs Hjul og Stifter. Nu var imidlertid alt vel overstaaet og Feltpræsten, der sad ved hans Seng, kunde med Lægens Tilladelse begynde at udspørge ham om, hvorledes han var bleven saaret og især søge opklaret, hvordan han havde faaet den ovennævnte Kompagni-Fane ind paa Brystet. Axels Forklaring, der hvad hele Slagets Gang vedrørte selvfølgelig var meget uklar, gik i Hovedtrækkene ud paa følgende:

Da ved det første Udfald en Del af Avantgarden var slaaet tilbage paa Igum-Vejen og sprængt trods det tappreste Forsvar, rykkede som bekjendt General Schleppegrell frem i Spidsen for tredie Brigade, optog de Vigende i sine Rækker og stormede Stoustrup-Skandser. Under den Forvirring, som derved i Begyndelsen opstod, blandedes Venner og Fjender saaledes sammen, at det flere Steder kom til Haandgemæng og Kamp Mand mod Mand. En saadan Enekamp blev Axel Vidne til, idet en dansk Fanebærer trængtes haardt af nogle Insurgenter. For at værge sig nødsagedes han til at slippe Fanen, og det lykkedes ham nu at trænge Modstanderne noget tilbage. Imidlertid fik han desværre ikke Hjælp, blev overmandet og slaaet til Jorden, men inden Slesvig-Holstenerne kunde bemægtige sig det højt attraaede Bytte, var Axel, der indsaa hvad det gjaldt, sprunget til, havde revet Fanedugen fra Staugen og reddede sig smidigt om bag et Dige, hvor han hurtigt gjemte den paa Brystet. At han

senere efter Kommando var sprunget op paa Diget og havde blæst „Avancér“ mindedes han kun utydeligt, og hvorledes han var bleven saaret, kunde han slet ikke huske.

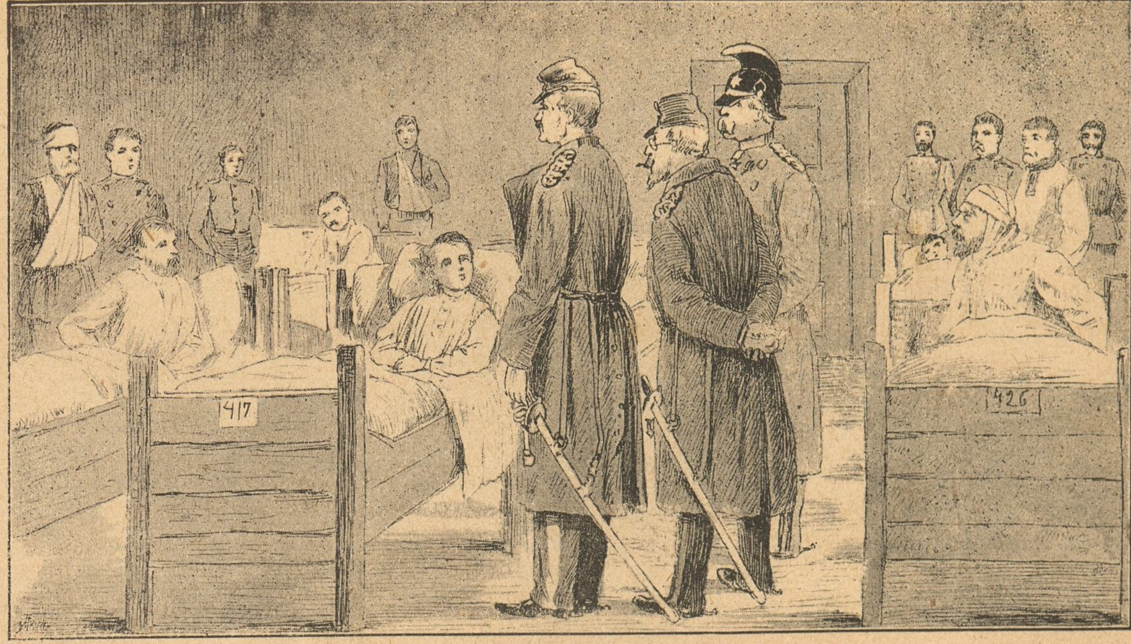
Feltpræsten lyttede med stor Interesse til denne Fortælling; hele Drengens Handlemaade viste en saadan Resoluthed og et saadant Mod, at det maatte forbavse i højeste Grad. Men ved Siden heraf var den Lilles Bedrøvelse over det mistede Ur ligefrem rørende: her hjalp ingen Trøst, det eneste Minde, han havde om Bedstefaderen var gaaet tilgrunde. Denne hans Sorg førte ganske naturligt til et helt barnligt Skriftemaal, hvori han — saavidt det var ham bekjendt — meddelte alt det, der tidligere er fortalt paa disse Blade. Præsten, der var en Mand med Hjertet paa rette Sted, blev dybt bevæget; med sit store Kjendskab til det dybeste i Mennesket saa han, at her var en Sjæl i Vaande, der trængte til Hjælp og fortjente Hjælpen.

Nogle Uger efter, da Axel allerede kunde være lidt oven Senge, kom en højtstaaende og indflydelsesrig Mand for at besøge de saarede Soldater paa Lazaretet i Middelfart: Det var ingen ringere end Soldaternes Afgud, tredie Brigades berømte sejrrige General Schleppegrell, der gik fra Leje til Leje med trøstende Ord og Tak til alle. Han havde fuldendt sin Ronde, da han efter at have vexlet et forstaaende Blik med Præsten traadte hen til Axels Seng.

„Det er altsaa min lille behjertede Hornblæser,“ sagde han med sin noget norske Accent og lagde Haanden paa Drengens Pande, idet han saa paa ham med sine milde blaa Øjne. „Du skal have Tak for din raske Opførsel, hvorved Du frelste første Kompagnis Fane! Jeg formoder, min Gut, Du forstaar, hvor ærekrænkende det er for tappre Soldater at miste deres Fane, derfor er dine Kammerater Dig ogsaa af Hjertet taknemmelige!“

Her gjorde Generalen en lille Pavse; det højtidelige og alvorsfulde i hans Blik veg Pladsen for Skjelmeri, da han vedblev:

„Det er kun kjedeligt med din Bedstefaders Ur, som

417
426

Du saa nødig vilde af med! Men det gjorde jo sin Nytte, det frelste dit Liv, og mere kan Du med Billighed ikke forlange af saadan et gammelt Værk. Skaffe Dig det tilbage kan vi jo ikke, hvor gjerne vi end vilde, vi kan kun give Dig et nyt i Stedet, Du skal bære som et Minde om Sjette Juli Dagen!"

Med disse Ord rakte Schleppegrell Axel et udmærket smukt Ur med vedhængende Kjæde og fortsatte atter alvorligere:

„Jeg har faaet alt at vide om Dig og din Barndom, og jeg har gjort Skridt paa de højeste Steder til Gunst for Dig. Dit Legeme har intet lidt, som kan hindre Dig i at blive en dygtig Soldat og flink Officer, hvortil Du jo har saa stor Lyst, men der er meget, Du først maa lære forinden. Derfor bliver Du hjempermitteret, saa snart Du er fuldstændig rask; der skal da blive sørget for din videre Uddannelse, og jeg er overbevist om, at Du som Mand ikke vil skuffe de Forventninger, Du som Dreng har vakt Gud være med Dig, min kjære Gut!"

Fra de Saarede, der saavidt Kræfterne tillod det, rundt omkring havde rejst sig op i deres Senge for at se paa og lytte til den kjære forgudede General, havde der under hele denne lille Scene af og til lydt en dæmpet Bifaldsmumlen, der nu brød ud i jublende Hurraraab. Men Schleppegrell holdt som bekjendt ikke af støjende Ovationer, netop fordi han selv var blød og let bevægelig. Han vinkede derfor kun hurtigt til alle Sider og skyndte sig bort, idet han mumlede halvt ærgerlig:

„Fordi man selv har tre raske Drenge hjemme i Reden, kan man da ogsaa nok tænke paa andre Smaafolk!" —

Aaret efter fandt denne ædle Helt sin Død i Slaget ved Idsted. Han oplevede saaledes ikke at se, hvordan Axel Bøy naaede fremad og opad; vel ikke til den fyrstelige Rigdom, Bedstefaderen havde besiddet, men til en saa anset Stilling i Samfundet, at han nu er hædret Gjæst hos hin adelige Familie paa Landstedet ved Strandvejen, hvor han som Barn

havde følt sig saa uendelig fattig og knuget. Gjennem ham har Stammen skudt nye Skud, alt ser lyst og lovende ud — men Fremtiden er skjult og Slægternes Lykke gaar i Bølgeslag: én Generation hæves højt, den næste synker ofte dybt og Mindet om svunden Herlighed nager da dobbelt.

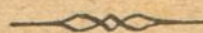

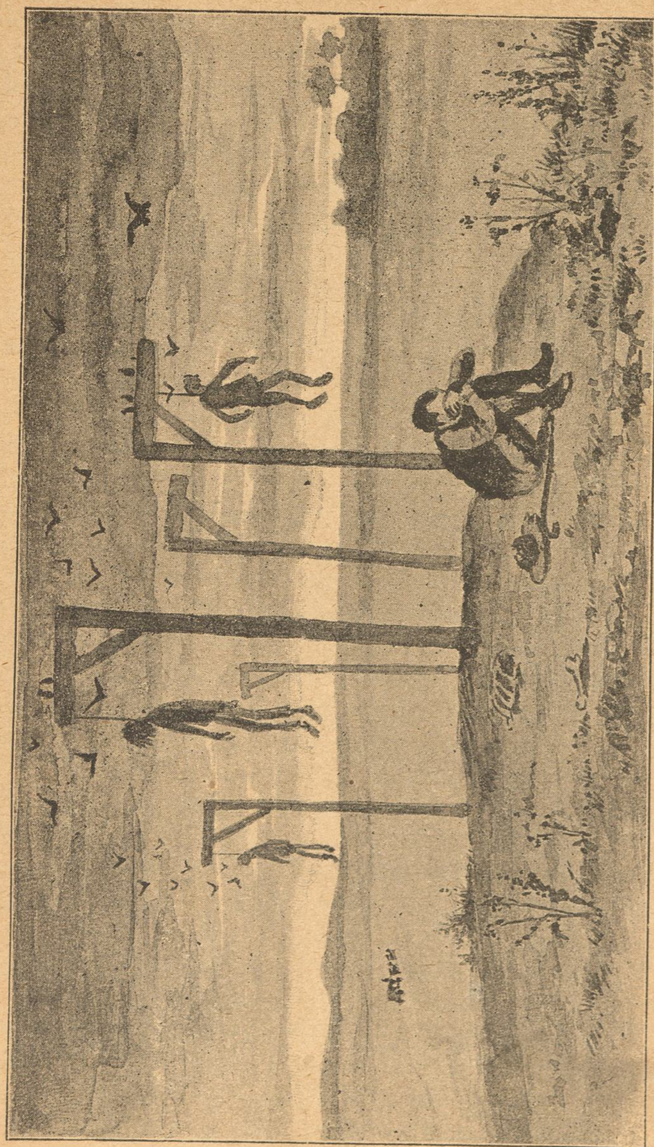
Mon?

— „Jeg synes ellers, Din Køter har fælt mange Lopper!"

— „Nej Du, den har kun en eneste, — men den kan den aldrig faa fat paa."

Men hvor kommer du fra, Søsterlille?" spurgte hun den tredie Krage,

„Fra Norden kommer jeg," svarede denne, „og kun sørgeligt Nyt har jeg at bringe. — Langt imod Nord i en dyb Dal mellem fire høje Bjærge saa' jeg den unge Kongedatter, Søster til den blinde Kongesøn. Jeg saa', hvor hun laa i en Glaskiste, hun var skjøn som Solen og bundet dertil, hvor hun har ligget i hundrede Aar, ved Trolddoms Magt."

Saa fortalte Kragen videre, hvorledes denne Kongedatter havde levet hjemme i sin Faders Gaard, og da var Trolden bleven indtaget i hende, han havde bortført hende dertil, hvor hun laa i Dvale, og Broderen havde han gjort blind for at han ikke skulde se og elske nogen Kvinde; naar da baade han og Faderen vare døde, saa vilde Trolden tage Prindsessen og Riget. Men, fortsatte Fuglene, der er Raad for det alt sammen, thi her under Galgen vokser en Urt, som kan aabne et Menneskes Øjne, at han igjen seer Lyset; men Trolden, som har gjort alt det onde i Verden, det er den store Tudse, som sidder under Guldæbletræet og suger Kraften af dens Rødder. Den skulde brændes og Asken strøes for alle Vinde. Saa vilde Træet igjen bære Guldæbler. — Saa var der ogsaa en Fugl ved Navn Grib. Han boer langt borte i et Slot i det yderste Vesten ved Verdens Ende. I hans Hale sidder en Guldfjer, og hvis Prindsessen blev strøget over Panden med den, kom hun igjen til Live, men ingen kan faa denne Guldfjer uden for et Guldæble af Verdens skjønneste Træ, og for at det ikke skal bære Frugt, sidder Tudsen og suger Kraften af dets Rødder.

„Kra—Kra—Kra!" sagde de, og hver af dem fløj sin Vej, én imod Vest, én imod Øst og én imod Nord.

Hans sad og lyttede efter, han forstod ethvert Ord og blev glad for, hvad han havde faaet at vide. Straks gav han sig til at lede under Galgen for at finde den undergjørende Urt, og med hver Urt, han fandt, strøg han sine Øjne. Omsider opdagede han da ogsaa den rette, thi aldrig

saa snart havde han med denne Urt strøget sine Øjne, før han fik Synet igjen.

Nu havde han forvundet sin Sorg. Den fundne Urt lagde han i sin Taske og nu drog han af Sted mod Vesten for først at finde og hjælpe den ulykkelige Kongesøn. Det var en lang Vej, men han spurgte sig for baade fjærn og nær, og omsider naaede han da ogsaa Landet, hvor den blinde Kongesøn boede.

Da han kom til Kongens Slot udgav han sig for Øjendoktor og blev vel modtagen; ja, Kongen lovede ham endog Halvdelen af sit Rige, hvis han kunde helbrede hans Søn. — Dette var nu let gjort. Han tog Prindsen alene for sig, strøg ham over Øjnene med den undergjørende Urt, og straks fik Prindsen igjen sit Syn. — Nu vilde Kongen give Hans det halve Rige; men han svarede, at han endnu ikke var færdig til at modtage det; om kortere eller længere Tid vendte han nok tilbage, og da var det for at blive der alle Tider; men kom han aldrig tilbage, saa skyldte de ham intet.

Saa sagde han Farvel og rejste nu mod Østen for at lindre den anden store Sorg.

Over Bjærge og Dale gik han frem den ene Dag med den anden, og endelig, da lang Tid var runden, naaede han Landet mod Østen, hvor Kongen boede, som ejede Verdens skjønneste Træ, der før havde baaret Guldæbler, men nu stod gold og vissen. — Kongen blev meget glad, da han sagde, han kunde kjende hans Raad for Træet. Mange Mand bleve satte i Arbejde med at grave, og endelig naaede de ogsaa ned under Træets Rødder og fik fat paa den store Tudse, som sugede Træets Kraft. Den blev kastet paa Ilden og spyede da Edder og Gift til alle Sider; men endelig døde den og blev opbrændt, og dens Aske blev strøet for alle fire Vinde. Da Jorden saa igjen var tilkastet omkring Træets Rødder, begyndte det paany at grønnes, skyde Knop og Blad og sætte Frugt. Det første Aar bar Træet tre Guldæbler, og af disse fik Hans det ene. Det var hans Løn.

Med Guldæblet i sin Taske gav han sig igjen paa

Vandring, den lange Vej til Verdens Ende for at finde Fuglen Grib. Vejene var lange og Stierne trange. Han gik ved Dag og ved Nat, over Bjærge og Dale og igjennem store Skove. Endelig en Gang ved Daggry kom han ind imellem de vilde Bjærge hen imod Verdens Ende. Stormen hylede og tudede mellem Fjældene. Stien var snæver og havde ikke været betraadt af Menneskefod i al den Tid. Den førte ind imellem to vældige, himmelhøje Klipper, der stode og hældede og skurede imod hinanden, saa der kun var en snæver Aabning forneden, hvor han kunde slippe igjennem. Men just som han vilde gaa frem, lukkede Klipperevnen sig foran ham.

„Hvorhen?“ spurgte Klippen.

„Til Verdens Ende, til Fuglen Grib!“ svarede Hans.

„Du slipper aldrig igjennem hos os, uden du lover at bringe Besked med tilbage fra Fuglen Grib. Nu har vi staaet her i saa mange hundrede Aar og skuret og skaaret op ad hinanden uden at kunne skilles. Spørg om, hvor længe dette endnu skal vare.“

Dette lovede Hans, og da aabnede Klipperevnen sig paany, og han kom frem.

Lidt længere frem ad Stien naaede han til den store Flod ved Verdens Ende.

Her sad en Kjærling, saa gammel og saa graa af Ælde, at han intet vidste at ligne hende med. Hun sad i en Muslingeskal, den brugte hun som Baad, og det var hendes Bestilling at færge de vejfarende over.

„Hum—hum,“ sagde den gamle, da han gik om Bord hos hende, „nu har der ikke været Mennesker af Kjød og Blod paa denne Vej i mange hundrede Aar, — hvor skal du hen, unge Mand?“

„Til Verdens Ende, til Fuglen Grib!“ svarede Hans.

„Til Fuglen Grib!“ gjentog den gamle. „Spørg ham saa fra mig, hvor længe jeg endnu skal sidde her i min Muslingskal og færge over.“

Det lovede Hans, og han kom saa lykkelig over.

Smeden og Hjulmanden.

En Anekdote fortalt paa Riim.

Af Sophus E. Neumann.

Det var nu Jens Christoffersen, han var forresten Smed,
vel seet af Smaa i Sognet, som af Store,
hvis blot han i sin Ungdom var hjulpet lidt paa Gled,
saa tror jeg vist, han havde gjort Furore;
thi Hoved havde Fyren, en rigtig god Forstand,
men Faderen desværre kun var en fattig Mand,
som kun med Nød og næppe holdt sammen paa sit Pjus,
og derfor maatte Jens alt som lille bitte Puds
gaa ud at vogte Faar, og hjælpe hjemme,
og derfor nød hans Lærdom ingen Fremme.
Saa døde jo den Gamle, solgt blev det lille Sted,
og til at dække Gælden gik næsten alting med,
og Jens stod ene og forladt tilbage;
men han var ikke raadvild, han gik til Byens Smed,
som stod og smøged' Piben ved Landevejens Led,
og sagde: Vil I mig i Arbeid' tage;
jeg har to stærke Arme, og jeg kan ta'e et Tag,
jeg med jer store Hammer slaaer mageligt et Slag,
skjøndt jeg maaske endnu kun er lille af Person;
men jeg kan nok ha'e Lyst til den Smedeprofession,
og naar I vil, saa kan jeg ta'e Affaire; —
og næste Dag var Jens i Smedelære.
Saa gik det raskt for Haanden, og Jens han hængte i
fra Morgen tidlig og til Aften silde,
han læste lidt imellem, var han i Smedien fri;
thi komme frem, var det, at Jens han vilde.
En 5 Aars Tid derefter, saa seer vi Jens som Svend,
og saa gik han en Aften til Smedens Datter hen,
paa hvem forlængst han havde fæstet Øjet,
og sagde, hvis hun vilde engang ta'e ham til Mand,

saa troede han da nok, hun med ham i Ægtestand
med Tiden skulde blive godt fornøjet;
og da nu Berthe havde for Jens lidt Sympathi,
og syntes, at det kunde der være Noget i,
saa gik de til den Gamle og sa'e, at det var gjort,
og han, som da forresten kun sjælden sagde stort,
han fandt, at Jens var ogsaa Berthe værdig,
og saa, ja saa var den Historie færdig.
Bort drog nu Jens fra Byen, han havde ingen Ro,
han vilde lære ude, et Aar eller to;
men saa vil Skæbnen, der bli'er Krig i Landet!
Jens maatte med, og det var noget andet.
Nu blev der Sorg i Smedien; kun sjældent Nyt man fik,
og hvordan stakkels Jens det monstro i Krigen gik,
det var ej godt at vide, man haabede jo nok,
at han maaske til Slutning befandt sig i den Flok,
som ikke Fjendens Kugler havde truffet;
men dog man kunde ogsaa blive skuffet.
Men snart i Smedien klared' det op, saa det var Lyst;
en skjønne Dag stod Jens der med Korset paa sit Bryst;
han havde holdt sig tappert! haft Lykken med og Held,
og slaaet, troer jeg nok, en Snes Tyskere ihjæl,
som havde villet tage ham til Fange;
men Jens var gaaet paa, efter hvad er blevet sagt
med Mod, og banket Tyskerne med en Dødsforagt
og med de Ord, tro inte, Jens er bange;
og efter Slagets Hede, det var ved Isted Hegn,
da fik han til Belønning paa Brystet Korsets Tegn,
han fik jo ogsaa nok en lille Skramme,
men det, det sa'e han altid, var det Samme.
Snart overtog han Smedien, den Gamle blev jo svag,
og saa ved Paasketider, saa holdt han Bryllupsdag.
Og Fred og Lykke, Kærlighed og Glæde
tog i hans lille Smedebolig Sæde.

* * *

I Byen var en Hjulmand, Hans Hansen, noget svær
og klodset, vel omtrent paa Jens'es Alder,
maaske lidt ældre, kjendt da forresten af Enhver
for sine store Ord og Løgn og Skvalder;
men han var ganske vittig og samlede saa tidt
paa Kroen om sig mange gode Venner,
og ved et Glas fortalte om alt han bredt og vidt
Historier blandt andre en, jeg kender.
Der havde været Møde, politisk troer jeg nok,
i Kroen — men se det var netop sluttet,
og nu Hans Hansen sad ved et Glas midt i en Flok,
der snakked' om at have lugtet Krudtet.
Jens var da med forresten og talte om den Tid,
da han var med i Krigen heri Landet.
Om hvordan at man dengang fik bilagt Kiv og Strid,
om Kugleregn, og om saa meget andet.
Ja, jeg kan tale med, sa'e Hans Hansen meget tørt,
de Dage, tror jeg aldrig, jeg kan glemme.
Da har Dig dog vist aldrig en Kugle blot berørt,
sa'e Jens, Du holdt Dig jo forsigtig hjemme?
Saa, sa'e Hans Hansen tørt, men dog saadan veltilfreds,
Ja, jeg har hidtil hos mig selv det baaret;
men seer Du Jens Christoffersen, Herrens Aar 50,
saa fik jeg dog en Kugle her i Laaret.
Det var som bare Fanden, Du var slet ikke med,
og dog saa siger Du, at Du blev saaret;
jeg siger, hvad er Sandhed, saadan kom jeg afsted,
Jeg fik et Saar af Kuglen her i Laaret.
Ifald Du ikke troer mig, vi gør et Væddemaal,
en Omgang Stuen rundt af Druesaften.
Ja, den er holdt, Hans Hansen, sa'e Jens, og nu Skaal, Skaal!
men Vidner skal Du skaffe mig iaften.
Jeg haaber, svared' Hans, jeg skal være Dig tilpas,
Du veed jo nok, jeg lider ej at prale;
lad os nu bare først faa en Taar i vores Glas,
saa ser vi siden, hvem der skal betale.

Det var, begyndte Hans, altsaa lige Aar 50,
da drog jeg til de Sønderjyders Rige;
men at jeg saadan var, hvad man kalder veltilfreds
det vil jeg nu forresten ikke sige.
Jeg vidste, det var galt fat, at Tysken han var bøs,
og at man trodsigt Oprørsflaget hejste;
jeg vidste ogsaa godt, at derovre gik det løs,
men alt tiltrods, imidlertid jeg rejste.
Saa husker jeg en Aften, vi stod i Røg og Damp
og slog, og der kom mange Batalioner;
min Eftermand, ja aldrig vist glemmer jeg den Tamp,
han fyldte magelig for 3 Personer;
saa var det paa det sidste, jeg tog vel paa det Lag
3 eller 4 Stykker — og tilbage
var kun et lille Haab, kun et rigtig Hovedslag,
og dette skulde nu den Tykke tage,
men tænk, saa ryger Kuglen hen i mit ene Laar;
jeg skreg, jeg kunde ikke holde Bøtte,
Lars Post og Anders Kudsk her som mine Vidner staaer,
for de har begge seet, hvordan jeg blødte.
Nej, min gode Hans, sagde Jens, kom ej med sligt,
endnu har Du vist ikke Overtaget;
hvis ikke at det hele er Opspind eller Digt,
saa sig os bare kære, hvor stod Slaget?
— Det stod hos Anders Onkel, jeg husker det saa grant,
vi kørte netop ud til ham i Kane,
at Kuglen ramte Laaret, er Fanden ta'e mig sandt,
det skete nemlig paa hans Keglebane.
Dèn Tykke, som jo skulde ha'e endt den hele Pot,
han slog til Hverdagsbrug en prober Næve,
men dengang han mig ramte, var det ej rigtig godt,
thi da røg Kuglen af, og han slog skæve.

Saa dunked' man med Glas og med Stokkene i Bord,
og lo, som man omtrent var splittergale,

og Hans han sagde: her hjælper ingen kære Mo'er,
Jens maa og skal sin Omgang nu betale.
Da smiled' Jens og udbrød, vil I ha'e mig til Grin,
Lad gaa, jeg gaar dog ikke bag ad Dansen,
om ogsaa jeg skal gi'e en 3—4 Flasker Vin!
Du er og bliver dog Dig selv, Hans Hansen!
Jeg kender nok det Ordsprog og veed, at det er sandt,
man sammen med de Ulve jo maa tude,
som man til dagligdags sig befinder midt iblandt.
Man drak og saa var den Historie ude.

Mangel paa Selvtillid.

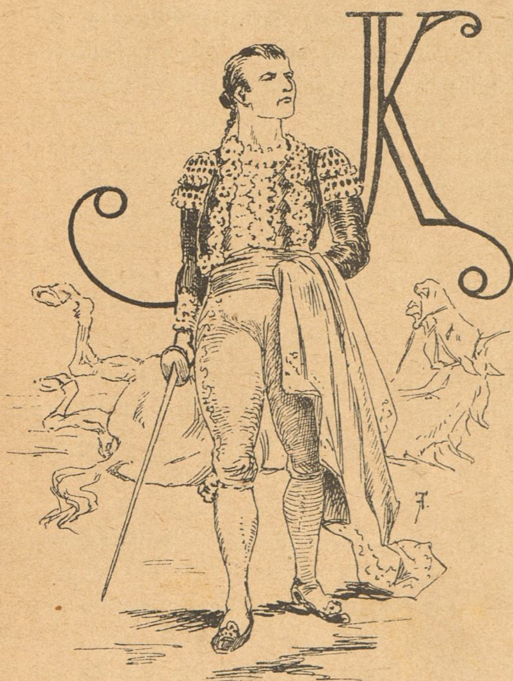

Søndagsjægeren (der til sin store Forbauselse tilfældig træffer en Sneppe): „Hvad, her skulde da vel aldrig være nogen bagved, der ogsaa skyder!"

Tyrefægtning i Barcelona.

Af **Emil Opffer**.

Med Illustrationer af Axel Thiess.

Klokken er fire. En tæt Strøm af Mennesker bevæge sig ned ad »la Ramblas« skyggefulde Allè, Sporvognene, der trækkes af de bjældeklingende Muldyr, ere besatte til sidste Plads baade ovenpaa og nedenunder, og de ulykkelige magre Droskeheste maa holde for. Hele dette Mylr har et Maal og bevæger sig en Vej: nedenom Havnen til Plaza de Toros.

Der skal være stor Tyrefægtning i Dag i Anledning af, at det er den hellige Sankt Peders Dag. De berømte Toreadorer Lagartijo og Guerrita med et udsøgt Selskab ville optræde og kæmpe med sex Tyre. De fire af disse sidste ere fra Donna Maria Josefa Fernandez's Ganaderi i Andalu-

sien, de tvende andre ere opdrættede paa Grev de Espox's Gods.

Fra la Ramplas talrige Kiosker, alle prydede med kolorerede Billeder, gjengivende Scener af Tyrefægternes Liv og Levned, sælges de forskjellige Toreador-Aviser: El Toreo, et Ugeskrift, der udgaar i Madrid, La Lidia, et Organ, som i hvert Numer møder med et farverigt Billede o. fl.

Udenfor Plaza de Toros, hvor Mængden bevæger sig tæt som en Sildesværm, opfyldes Luften af Raaben og Skrigen. Det er Forhandlerne, som larme. Man sælger Vifter, Øl, Limonade, Billeder af Lagartijo og Marzantini samt andre Kapaciteter med de mest smigrende Vers nedenunder, røde Snapse, Oranger, Aprikoser, og alskens anden Frugt.

„Sol eller Skygge?" spørger Manden inde bag det lille Billethul.

„Skygge".

„Fem Pesetas", og man faar en lille gul Billet, der strax rives i to Stykker, idet man passerer den smalle Hønsesti der fører indenfor.

*

* *

Selve Arenanen, Pladsen, hvor de højst tvivlsomme Bedrifter foregaa, er cirkelrund og vel omtrent saa stor som Plænen paa Kongens Nytorv. Den er belagt med Grus, rede til at modtage Blodstrømmene.

Udenom Arenaen strækker sig Barrieren, saa høj som til et Menneskes Skulder. Den er malet rød, for at Blodet ikke saa let skal kjendes. Derefter kommer den smalle Gang, Tilflugtsstedet for de forfulgte Tyrefægtere, hvornæst Tilskuerpladserne begynde. De tvende første Rækker ere numererede, Resten bestaar af Stentrin, paa hvilke Folket sidder trinvis opad indtil de to Gallerier, dannede i den, det moderne Amfitheater, omgivende Mur.

I Skyggen sidde de, der have havt Lejlighed til at ofre 5 Pesetas, i Solen (Plazaens halve Side) de, der give det

halve. Medens Skyggesidens Publikum er holdt i mørke Dragter, er der et spraglet og broget Farve-Virvar paa den anden Side: Soldater i røde og blaa Farver, Bønder med den ildrøde kataloniske Hue, unge, spanske Piger, skinnende som Kolibrier, Arbejdere i himmelblaa Bluser eller i sort Fløjelsdragt, Zigøjnere og Gadesangere, alt blandet imellem hianden, uafbrudt larmende og i feberagtig Bevægelse med Vifter og Billeder.

* * *

Klokkeslettet nærmer sig, Præcis Kl. 5 skal det begynde. Hvor de pibe og raabe.

Præcis paa Slaget aabnes Gitterportene. Musikken stemmer i.

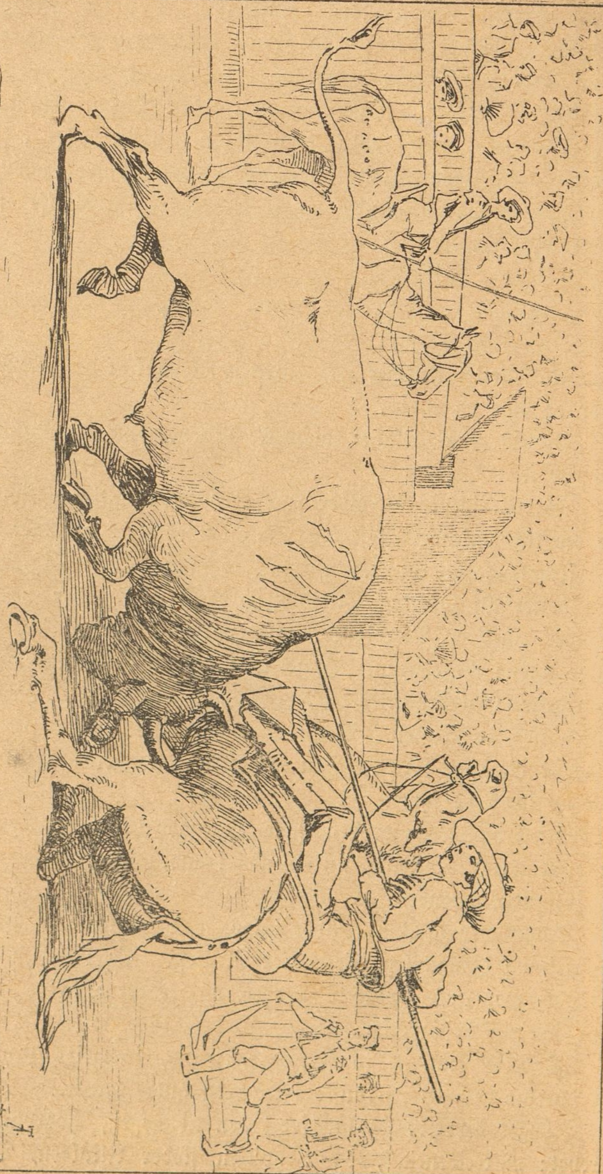
Forrest ride to Herolder paa et Par prægtige Skimler. De ere klædte i sort Fløjl, og paa Hovedet bære de Barretter med straalende Fjerbuske. Dernæst kommer gaaende Lagartijo. Han bærer sin lyseblaa Silkekappe, hængt løst over venstre Skulder, med en Værdighed, som var han en Kejser, der skulde aabne Rigsdagen. Hans røde Dragt er oversaaet med de rigeste Guldbroderier. Fra hans sorte Haar hænger Pisken ned ad Nakken. Der er noget bøddelagtigt ved de romerske mejslede Træk. Han ser ud til at være en Mand paa op imod de fyrre.

Næst ham kommer den unge Toreador Guerrita, der er en opadgaaende Stjerne, nu lysende i anden Rang. Han er en fuldendt Skjønhed.

Kapeadoer og Banderilloer følge, alle straalende i Guldbroderi, og derpaa ses Piccadorer til Hest. Deres Ben ere beklædte med gule Læder-Gamacher, og Fødderne træde i et Par svære Træstigbøjler.

Endelig kommer to svære Trespand, prægtigt prydede og oversaaede med Fjerbuske i røde og gule Farver.

Toget bevæger sig langsomt hen til Logen, hvorpaa er skrevet: „Precidencia“, og i hvilken sidder Alkalden, Byen

Barcelonas første Mand, omgiven af en større Stab Politifunktionærer.

Heroldderne og Toreadorerne hilse op til Alkalden; han kaster en Nøgle ned paa Arenaen, og Signalet er givet.

Trespandene og Herolderne forsvinde, og tilbage er kun de kampfærdige Tyrefægtere.

* * *

En skingrende Fanfare lyder.

Porten aabnes til Torilen ɔ: Stalden, hvor Tyren holdes indespærret.

Som skudt ud af en Kanon farer Tyren ind paa Arenaen, men standser øjeblikkelig og ser sig om. Det er en statelig rød Tyr med en vældig Hals.

Den betænker sig et Øjeblik, men styrter saa strax hen imod den nærmeste Picador, hvis Hest i det afgjørende Øjeblik gjør en Vending. Med rasende Voldsomhed borer Tyren sine Horn ind i Bugen paa Hesten, der med sin Rytter styrter sprællende til Jorden.

Tyren farer videre. En stakkels, hvid Krikke er Gjenstand for dens næste Angreb. Piccadorens Landse formaar ikke at holde den borte, og dens ene Horn jages dybt ind i Hestens Bringe.

Kapeadorerne aflede Tyrens Opmærksomhed med deres røde Kapper. Den farer imod sine Fjender, der ved et behændigt Spring glide til Side, saa at Tyrens Horn stange i Luften. Det tager sig nærmest ud som en Slags vovelig Tagfat, hvor Indsatsen for den, der bliver fanget, er selve Livet.

Imidlertid ere de tvende Heste atter komne paa Benene, den første med sine egne Indvolde slaskende om Bagbenene, den hvide Krik med et rødt farvet Forben. De blive drevne frem med Piskeslag af Arenaens faste Rakkerknægte, en halv Snes hyæneagtige Fremtoninger i rødt Liberi. Tyren angriber atter Picadorerne med deres Heste, og den først angrebne bliver, efter at Tyrens Horn, saa det er en Ynk at

se, have rodet rundt i dens Indre, kastet til Jorden i sine sidste Krampetrækninger.

Atter lyder en Fanfare.

Picadorerne ride ud fra Arenaen, og Banderilloerne tage fat. Vaabnet, Banderilloen, er en Jernkrog, der borer sig dybere ind i Kjødet, jo mere Tyren anstrenger sig for at blive den kvit. Frem træder en ung Mand, klædt i lyseblaat Silke. Det er den bekjendte Banderillo Molina. Han stiller sig op, omgiven af Kapeadorernes Skare, der svinger de glorøde Silkekapper, foran Tyren, ned ad hvis Hals Blodet fra Picadorernes Landsestød driver. Tyren farer i fuld Fart imod Molina; han bøjer sig over dens Horn, stikker Banderilloerne i dens tykke Hals og er som et Lyn sprungen til Side. Tyren snøfter og springer lige lukt i Luften. Den faar endnu paa samme Maade stukket tre Par Banderilloer i Kjødet. Forpint og plaget til det yderste giver den et Sæt fra og springer hovedkuls over Barrieren. Tyrefægterne, der befinde sig herinde bagved, tage skyndsomt Harens Gevær og sætte ind paa Arenaen.

Latter, Piben og Tusinder af Raab ledsage Tyren paa dens Vej ind til Arenaen, hvorpaa den i en Fart lokkes ind igjen.

Den farer vildt omkring, lokket af de røde Kapper.

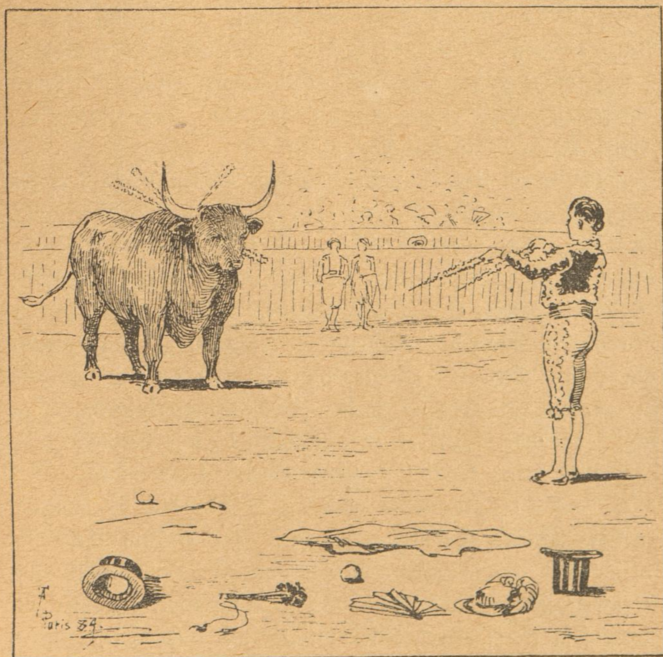
Den tredie Fanfare skingrer.

Lagartijo, Matadoren, der skal give Dyret Naadestødet, kommer langsomt, vidende sig Situationens Herre, gaaende over Arenaens Grus. I den ene Haand bærer han et rødt Klæde, i den anden en Kaarde. Han stiller sig op et eller to Skridt fra Tyrens Horn og tirrer den ved at vifte Klædet om dens Snude. Man ser strax, at han er en Mester i sit Fag. Han bevæger sig næsten ikke af Pletten under alle de Stormløb, Tyren gjør paa hans guldglimrende Person. Som Katten leger med Musen, fordriver han nogle Øjeblikke med at muntre det rasende Dyr.

I sit Raseri styrter det henimod den døde Hest og borer

sine Horn i dens lemlæstede Kadaver. De røde Kapper flagre om det, og dets Raseri er paa sit Højdepunkt.

I dette Øjeblik stiller Lagartijo, medens Dødsstilhed hersker blandt Plazaens 12,000 Mennesker, sig op foran Tyren. Nu gjælder det Liv eller Død. Med sænket Hoved og fraadende Mule styrter den løs paa sin Fjende. Med en lamslaaende Sikkerhed er Kaarden med Lynets Fart anbragt lige til Hæftet i Tyrens Hals. Det mægtige Dyr staar nogle Øjeblikke oprejst paa Arenaen. Som en fuld Mand vakler det henimod Barrieren. Det rejser sig igjen og ser med stive Øjne hen for sig.

Saa træder Pintadoren ned fra Barrieren og støder en Slagterkniv i Nakken paa Kolossen og det forpinte Dyr har udraset.

De to Trespand kjøre ind paa Arenaen, og i flyvende Fart gaar det ud ad Porten med Kadaverne under dundrende Dansemusik fra Orkestret.

* * *

Tyren Nr. 2 er en sort Kæmpetyr, der modtages med enstemmige Bravoer og Klappen. Den dræber tre Heste, den hvide Krik fra første Omgang faar pludselig Blodstyrtning. Blodet vælter som fra et Springvand ud igjennem dens Bringe, medens Rytteren skyndsomst fortrækker fra Sadlen, og den synker sammen paa det Sted, hvor den staar. Guerritta har ikke Held med sig, da han skal bore Kaarden i Tyrens Hals. Han bliver udpeben.

Den tredie Tyr er fredelig anlagt. Den viger bort fra sine Plageaander og springer to Gange under Publikums Hujen og Piben over Barrieren. Den vil ikke angribe Hestene, men de rasende Folk paa Solsiden raabe „Caballos, Caballos!“ Der skal dræbes Heste. Da dens Tid er kommen, og Matadoren har stukket sit Spyd i dens Nakke, segner den. Men hver Gang Pintadoren kommer for at give den det befriende Stød i Nakken med Slagterkniven, rejser den sig vaklende. Det er en ren Tortur at se derpaa.

Fjerde Tyr er livligere end nogen af de andre. Den flyver som en Stormvind rundt paa Arenaen og anretter skrækkelig Ødelæggelse blandt Hestene. To af dem slæbe sig omkring med de dampende Indvolde hængende ud af Bugen, medens to andre have faaet Bringen sprættet op, saa at Blodet som en mørkerød Kilde sprøjter ned i Gruset. Guerrita viser her sin Behændighed som Kapeador. Der er noget frækt i den Maade, hvorpaa han udfordrer Skjæbnen. Han flagrer omkring Dyrets Hoved med sin Kappe, bliver pludselig staaende og slaar det vilde Bæst for Panden. Blot en Tomme, kun et eneste lille Fejltrin, og han er dødsens. Hans Bedrifter blive yderst enthousiastisk modtagne. Hele Folket rejser sig op, svinger med Hattene og hvide Tørklæder; man kaster Cigarer og Vinflasker ned til den dristige Tore-

ador, og talrige Hatte flyver ned fra Tilskuerpladserne paa Arenaen, for atter strax at blive sendte op til deres Ejermand. Der er et uhyre Røre blandt Mængden.

Den femte Tyr dræber tre Heste. Den modtager et saa vældigt Stød af en Picador, at Landsen bliver siddende i Saaret, og Dyret løber rundt med den 4 Alen lange Stage svajende i Luften. En Harlekin-Hingst har i en tidligere Kamp faaet revet Bugen op, men er bleven lappet sammen udenfor Arenaen. Den faar nu atter her flænget Bugen, blot paa den anden Side, og det vækker Latter og Klapsalver, da Tyren har begravet sine Horn saa dybt i dens Kjød, at begge Dyr og Picadoren slaa en Kuldbøtte hen over Arenaen. Hesten kan ikke rejse sig mere, uagtet Rakkerknægtene med Piskeslag søge at faa den paa Benene. Den ligger tungt stønnende og vender Hovedet om imod sin frygtelige Fjende, der endnu en Gang i Forbifarten massakrerer den.

Sjette og sidste Tyr gjennemgaar den samme Skjærsild, som sine Forgjængere. Det saa stærkt ud, som om den skulde spidde en Banderillo mod Barrieren, men han slap med sønderflænget Dragt. Alle de lemlæstede Heste, der vare lappede sammen, førtes nu i Marken. Det saa afskyeligt ud, naar et Dyr fik sprættet Bugen op, og der da væltede Hø Hakkelse ud. Man stopper disse Ingredientser ind i de saarede Heste.

Kampen er til Ende. Publikum styrter ned paa Arenaen for at tage Tyren nærmere i Betragtning. Den er ikke død endnu, men ikke desto mindre er en spansk Yngling lumpen nok til at sætte sin Støvlehæl af al Kraft i dens Øje. Man sparker til den fra alle Kanter.

Udenfor Cirkus ligger Kadaverne af Hestene og Tyrene. De føres paa Vogne ned i den anden Del af Byen for at slaas og blive solgte. Tyrenes Kjød sælges til halv Pris. Mange have Fordom imod at spise det, men Folk, der have smagt det, rose det.

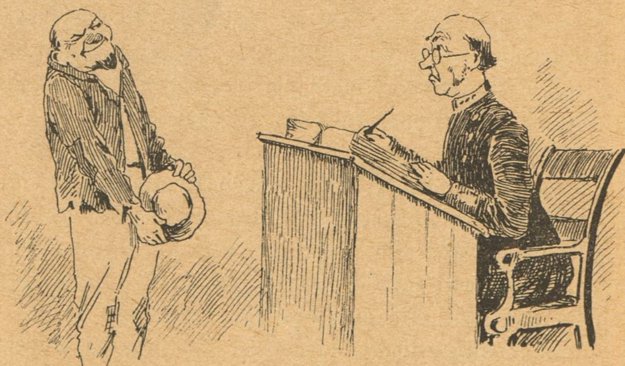
*   *   *

Selve Tyrefægtningerne ere spændende og pragtfulde, men i høj Grad skjændige Skuespil. Naar man ikke med egne Øjne har overværet et saadant, vægrer man sig ved at tro paa et saa oprørende Dyrplageri, der er en Skamplet paa vor Tid. Imidlertid synes det ikke at nytte det mindste at skrive noget derimod, (hvad der jo er blevet i flere hundrede Aar).

Der er næppe Tvivl om, at saalænge Spaniere overhovedet existerer, saalænge vil desværre ogsaa disse modbydelige Tyrefægtninger florere.

En gyldig Grund.

Birkedommeren: „Er der ellers nogen Grund, De kan tænke Dem til en Formildelse af Deres Dom?"

Den Anklagede: „Jov, Hr. Birkedommer, idav æ det — min Fødselsdag!"

Hesteprangeren.

Af P. Engell.

I Læ af den høje Bakke, omgivet af smukke, ranke Popler, laa gamle Kristen Jensens Gaard. „Dælen klø mig," kaldtes han overalt i Byen, for det var nemlig en Ed, han altid brugte, men forøvrigt var han en svært estimeret Mand. Sognefoged havde han været i sin Tid, men da han var temmelig selvstændig anlagt, kunde han ikke spændes med Herredsfogden, og saa tog han sin Afsked, uden at blive benaadet med Dannebrogsmændenes Hæderstegn.

Det var en glohed Midsommersdag. Solen bagede Ryggen paa Vogterdrengen, som laa ude i den ny Kløver og snuede, og lod Faarene muntre sig i Havren; den fik Hunden, som var krøbet helt ind i sin Tønde til at gispe, og den sendte sine Straaler lige ind i Øjnene paa Kristen, som havde lagt sig til Middagshvile paa Slagbænken.

„Der bliver nok ikke megen Søvn af idag," mumlede han, og rejste sig, „det er dog ogsaa en gevaltig Hede;" — saa tog han sin Hue paa og gik over i Stalden for at se hvordan Fedekalven døjede det i den Varme, men næppe var han kommen indenfor Stalddøren, før han standsede i sin Gang. „Dælen klø mig," hviskede han, „hvad er det for Narrestreger?" Forsigtig listede han saa videre, jo ganske rigtig, det var Maren Kirstine og Pèr, som stod der i Baasen og gantedes. Han kunde neppe tro sine egne Øjne. — Hans Sønnedatter, Arvingen til alle hans Herligheder, Penge, Heste, Køer, Faar, og Svin og hans dejlige Ejendomsgaard, hun som engang vilde blive Ejer af mindst de to Hundrede

Tusind, hun stod der og lod sig kysse lige midt paa Munden af saadan en Fattighushvalp.

For hvad var Pèr andet, skjøndt den Gamle maatte indrømme, at han var baade en dygtig og en køn Karl.

„Dælen klø mig!“ sagde han atter og rynkede Panden, — „jeg kunde have Lyst til at — det er dog det Værste, der er „altereret“ mig endnu. — Lad os høre, hvad de siger.“

Men de Unge sagde ikke meget, de bare kyssede hinanden, og saa hviskede de saa sagte, at Kresten ikke kunde høre et Kvæk.

Saa paa engang sagde Maren Kirstine: „Saa Pèr, nu maa jeg gaa, for om lidt vaagner Bedstefader, og saa vèd Du der vanker, hvis Kaffen ikke er paa Bordet.“

„Aa han er da ikke saa slem, den Gamle,“ mènte Pèr, „mig er han altid rigtig flink imod, — men jeg tror nok, at jeg vilde faa Sneglefart, hvis jeg kom og sagde ham, at vi To holder af hinanden,“

„Dælen klø mig,“ sukkede Kristen, „er det kommen saa vidt!“

„Ja det har Du Ret i, Pér, han vilde ordentlig buldre op,“ sagde Pigebarnet, — „han sagde forleden Dag, at han ikke vilde have, at jeg maatte gifte mig med En, som havde mindre end jeg selv engang vilde faa, for det skyldte jeg baade ham og min Fader i sin Grav.“

„Ja, og hvad han siger, det holder han.“

„Det har Du Ret i, Pèr,“ sagde den Gamle og traadte frem af sit Skjul. — „Dælen klø mig! — Hvor kan det falde dit Utusk ind at sætte Pigen Fluer i Hovedet. Du tager væk til November; og Du din vanartede Skifting gaar ind og passer dit Køkken — Fa'eneme! — og hvis I vover blot saameget, som at glo til hverandre, skal jeg vide at konfirmere Jer. Nu vèd I min Mening.“

„Farfa'er!“ stammede Pigen, men den Gamle tog hende ved Haanden og drev hende afsted, og Pèr sjuskede af, flov som en vaad Hund.

Gamle Kristen talte ikke et Ord om Historien. Han var tavs og mut mod Maren Kirstine, og talte ikke videre til Pèr, undtagen de daglige Ordrer. Han vilde helst slaa en Streg over det Hele.

* * *

Ad Vejen ned over Bakken rullede en let Gig, forspændt med en brillant rød Traver. Kudsken var en temmelig korpulent Person med et fyldigt Kindskjæg og en tvivlsom rødblaa Ansigtsfarve. Magelig henslængt laa han tilbage i Sædet, Cigaren havde han anbragt i den højre Mundkrog, Pidsken faldt jevnligt over Hestens Ryg, uagtet Dyret fløj hen ad Vejen, og smaa opmuntrende Fløjt animerede den til yderligere Anstrængelser. Med et flot Knald kjørte han ind i gamle Kristens Gaard og holdt foran Stuedøren.

Manden selv kom strax ud for at se, hvad det var for et fint Besøg.

„Mai forlov aa spør'e, er det Hr. Jensen?" begyndte den Fremmede paa udpræget Kjøbenhavnermaal.

„Nej, mit Navn er Kristen Jensen," svarede Gaardmanden.

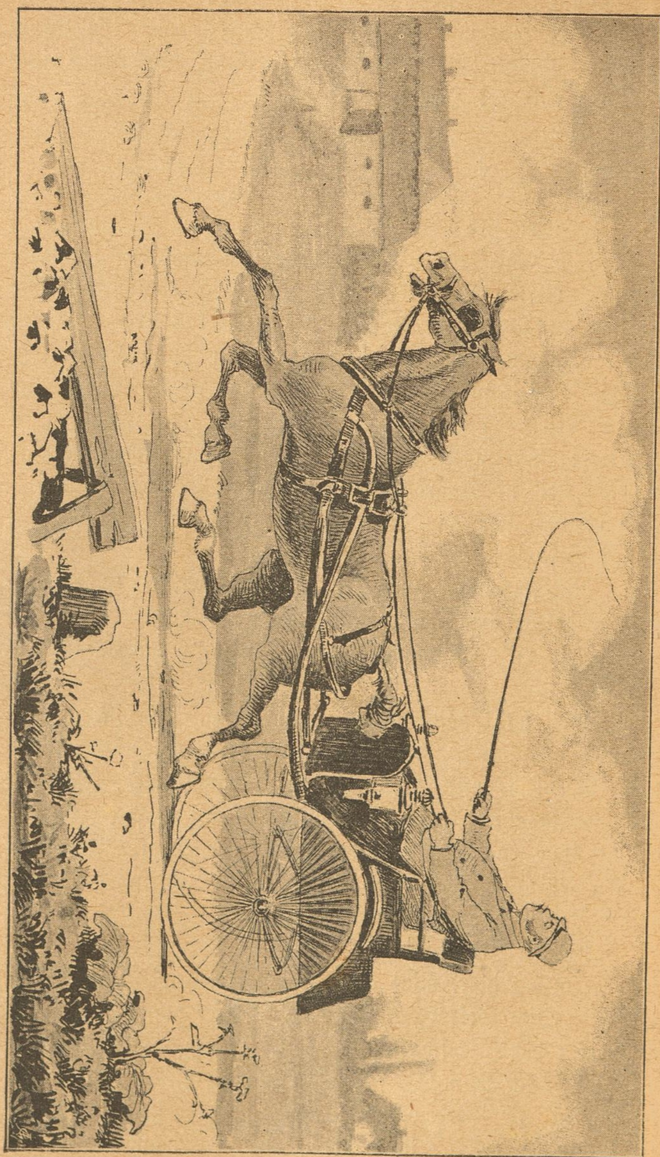
„Naa, haa! haa! ja vel, forstaar sig, De hører til de gammeldags, solide, Gu'bevares, det er jo osse fornemligen dem, at vi er mest profitable til at handle med. Næ, sér De mit Navn er Anton Vilhelmsen, — jeg er svært kapabel til at slaa en lille Forretning af med Dem. Forøvrigt bringer jeg Hilsen og Tak for sidst fra Ditlevsen og Schønemann inde i Kjøbenhavn."

„Kjender De dem?

„Om jeg gjør, mine allerbedste Venner, vi omgaas hver Dag. Dejligt Folk og kontante, ja det er man jo nødt til at være i vores Geschæft."

„Nej, ser man det, saa De kjender dem, ja kom saa ind og faa en Bid Brød og en Dram."

„Gu'bevares — siger aldrig nej, — man er jo lidt

flov i de indre Extermitioner — hva' behager, naar man har kjørt korrekte fra Hovedstaden og herud."

„Dælen klø mig, er man saa, det begriber jeg saa magelig."

Saa blev Hesten sat i Stald, og den flotte Herre og den gamle Bonde bænkede sig foran det store Bord, ved hvilket Maren Kirstine gjorde Honnør.

„Nej sér De, min kjære Kristen Jensen," vedblev Hr. Vilhelmsen, „man behøvede jo ikke at sla'e ind paa den Hesteforretning, naar man, som jeg, har en dejlig Gaard i Valby og saadan ungefæhr en Tredsindstyve Tusind i Kontanter. Sér De, — dette er nu den lille Tegnebog til Smaahandel, — men denne her, — hva'ba'? — Det er den til de store."

Den lille Bog lukkede han op og bladede skødesløst i en halv Snes Tikronesedler, men den store, som syntes at bugne af Penge, puttede han hurtig i Sidelommen igjen uden at aabne den mer end et Øjeblik for at Kristens gridske Øje kunde skimte Masser af rare Seddelpenge.

„Dælen kløe mig," sagde han og skuttede sig, „det var dog en grov Hob Skillinger, De gaar saadan med paa Dem."

„Man er nødt til det, min gode Kristen. Jeg er en kontant Mand. Naar jeg siger: det er Nalliken værd, saa er Brikkerne paa Bordet, uden Genance, lige som en Mis. Mane mig er de saa. Jeg hader Bedrageri og Skurkestreger, nej, ærlig min Fa'er, det er en Hestehandlers første Regler, ellers holder man inte."

„Natyrlig," sagde Kristen, og kløede sig i Hovedet; han tænkte paa, da han havde prakket den tydske Pranger Krybbebideren paa, uden at det saadan direkte var bleven opdaget.

Og der blev spist og drukket, og Kristen blev mere og mere indtaget i sin Gjæst, som for hver Dram blev yderligere velhavende. — — Ja den Gamle rev sig saamænd. for saadan hen ved Nitiden, rejste han sig højtidelig, lidt dingelvorn i Benene af Snapsene, befalede Maren Kirstine

at bringe varmt Vand, og hentede saa fra Hængeskabet en Flaske Extrakt af Ollendorffs i Holbæk.

„Dejlig Drik!" sagde Vilhelmsen og smækkede med Tungen. „løber ned som sød Mælk, smelter i Munden ligesom Salep. — — Hør, Kristen Jensen, i al Ærbødighed, det er ingen Fornærmelse — er den unge Pige Deres Datter?"

„Datter! nej, nej, det er jeg s'gu for gammel til, men det er min Sønnedatter. Faderen og Moderen døde begge To, da hun var lille."

„Ok ja — Herregud — vi skal jo allesammen i den Portemonnix. — Dejlig Pige! — Hulde Blomst paa Livets Vej — Se paa mig, Forglemmigej, — jo man kan jo ogsaa digte, skjønt jeg ikke gi'r to Øre for den Sort Narrestreger. Hvad Kristen, det Reelle, Skingelingerne, det er det, der raa'er?"

„Dælen kløe mig," grinte den Gamle, det er det, der ligegodt er det rigtige!"

„Se jai er nu ugift endnu," smidskede Prangeren, „men da jai saa' den dejlige Tøs, fik jai ligegodt et Sting her i den venstre Side af Mellemstykket, — hvad om hun og jai slog vore Pjalter sammen?"

„Faeneme," sagde Kristen, og skævede til Prangerens venstre Lomme, hvor Tegnebogen laa, „vi kan jo forhandle om det!"

„Penge her, — mange rare Kroner, — og De har mange Penge. — for la' nu vær' at putte mai den ud, at De er fattig — vi To passer sammen, som to ægte Frederiksborgere. Og hende vil jai kurere, for hun har ingen skjulte Fejler. Hu! hu! hvad min gamle Ven? Ja jeg gaar altid lige paa, det er min Vane i enhver Handel."

„Hør," hikkede Kristen, hvem Punschen havde gjort lidt vrøvlevorn, „det er mærkeligt, men lige fra Førstningen af forekommer det mig, at jeg kjendte Dem, men jeg vèd alligevel ikke hvor det er, jeg har set dèm før."

„Mai!" lo Prangeren højt, „jai har mane mai aldrig vaaren paa denne Egn før, nej min go'e Kristen, der tager

De fejl." Men han var alligevel bleven ganske bleg og Latteren lød slet ikke naturlig. „Næ, det maa være Indbildning, for jeg har aldrig sèt noget til Dem før, at jeg ved af!"

„Natyrlig! Aa nu ved jeg, hvem det er, at De ligner saadan en Kjende, det er ligegodt en Skarnsknægt, som jeg havde faaet fra Flakkebjerg, der var han bleven forbedret, ja han var Dælen kløe mig bleven forbedret, for han havde ikke været her i otte Dage, førend han rendte væk herfra med en Tidalerseddel og min sølvbeslagne Pibe. Han var fra Kjøbenhavn og jeg vilde ingen Ulejlighed have for den Sags Skyld, saa jeg meldte ham ikke."

„Kjønt gjort af Dem, skjønt ikke korrekt, slet ikke korrekt — saadan Skarnstreger bør man inte la' sig gaa paa a'! Nej Ærlighed er og bliver det ræsonnableste. Men la' os nu inte tænke paa den Fyr mere. Forduftet er — Forduftet. Hvis De vil huse mig i Nat, skal De have Tak, for jeg er lidt mør i Undersaatterne, saa kan vi imorgen tidlig konservere om de dejlige, det vil sige rigtig nette Hingstplage, jeg har hørt, at De har, og — saa faar jeg jo gjøre saadan lidt Krissemisseri til Pigebarnet, det er jo noget som Tøsene absolut forlanger, naar man skal gjøre sine Hoser grønne hos dem, det husker jo nok Kristen Jensen fra Deres Ungdom, da var De bestemt en stor Rad — hva' behager? — Jo—o!"

Ja Kristen kunde da ikke nægte det. Han havde været betydelig med, men det var nu over halvtredsindstyve Aar siden.

Saa dinglede den Gamle i Seng; de mange Snapse, den søde Punsch og al den uvante Passiar havde aldeles overvældet ham. Han sov strax ind. Anderledes gik det med Gjæsten.

Da han kom op i Storstuen, hvor der var redt Seng til ham, gik han hen til Vinduet og saa spejdende ud i den lyse Sommernat. Alt var roligt og stille. Kun en Hund gjøede langt, langt borte og Træerne hviskede sagte deres

Smaahemmeligheder til hverandre. Blomsterne havde lukket Øjnene til, kun Natviolerne udsendte berusende Duft, de frydede sig aabenbart over den dejlige kjølige Nat, hele Dagen var de blevne brændte af den luende Sol. Det synes imidlertid ikke, at al denne vidunderlige Herlighed gjorde noget Indtryk paa Hestehandleren.

„Hvor Djævlen bliver han af?“ mumlede han, „det skulde dog være paa Tide, at vi begyndte“. Han tog Lyset, førte det et Par Gange frem og tilbage ved Vinduet og slukkede det saa. Et Øjeblik efter bankede det sagte paa Ruden.

„Er det Dig, Nikolai?“ hviskede Prangeren og rejste sig fra Sengen, paa hvilken han havde kastet sig.

„Javel,“ lød det ude fra Haven, „luk bare op, Du kan vel nok tænke at det er mig.“

„Alt i Orden, Du gamle Fyr. Bonden sover som en Stud. Jeg blev s'gu bange et Øjeblik, det lod næsten til at Raden kjendte mig igjen fra sidst, men jeg fik ham snart fra den Omelet soufflé, han sagde, at jeg lignede en Skarnsknægt, han engang havde havt, han skulde have havt Anelse om, at det virkelig er hans gamle Dreng, som han har lagt til Ro i sin Himmelseng, i Stedet for at putte ham i Hundehullet, for at sove paa Svinefjer. Hva', den er godt gjort Du?“

„Du er Satans til Karl, brummede den Anden, „men skal vi ikke snart til Arbejdet?“

„Om lidt, naar jeg er vis paa, at de Alle sover haardt. Jeg har Planen divideret herinde i Valdnødden. Klokken er ni, om et Kvarter har vi Brikkerne. Saa ude paa Marken, hugger vi et Par af Naboens Heste, vi har kun en tre Fjerdingvej til Korsør, den naar vi snart, saa bare ombord i Kielerdamperen, og vi er i Hamborg Kl. halv ti. Pas og Billetter har jeg i Orden til Udvandrerdamperen, der letter Kl. 10, og inden den Gamle har faaet gnuttet sig Søvnen af Øjnene efter Kæferen i Aften, er vi forduftet ud ad det fri Amerika til. Hva' er den ikke godt regnet ud?“

„Brillejant! Storartet — Sikken et Skeni Du har.“

„Sjeni hedder det, Nikkelai, at Du dog ikke kan lære at sprække ordentlig Dansk. Men jeg tror forresten nok, at den er godt anlagt, saadan temmelig frit efter det Franske, som det hedder i Theaterstykkerne."

„Brillejant! Men om de nu skulde dage den op for tidligt og saa rende til Byen og faa meldt det, saa — Du vèd jo nok, at der er noget, der hedder Telegraf."

„Bums Kakkelovn! Tror Du, at jeg er fra igaar? Nej, før jeg gik, sagde jeg, at de skulde inte kalde paa mig før Klokkèn 10, og desuden tæller den Gamle aldrig sine Skillinger om Dagen. Jeg vèd fra gammel Tid af, hvor de ligger, lige paa Bunden af den store Dragkiste. Han hører til den gammrldags Race, som endnu har dem i Strømpeskafter og fedtede Brevtasker. Men Død og Pine, Klokken er allerede over halv ti, og Kielerdamperen gaar Kl. 11. Vi maa rappe os. Hop ind af Vinduet, Nikolai, smid Støvlerne, og saa paa'en du gamle Fyr."

„Men den Røde og Giggen?"

„Den kan de beholde som Pant for Lammekjødet. Du kan evig stole paa, at Vognmanden paa Nørregade, som jeg lejede hele Butiken af, nok skal hitte den igjen."

Saa begav de to Slyngler sig ud for at sætte deres smukke Foretagende i Værk.

* * *

Ude paa Vejen gik Pèr og Maren Kirstine Haand i Haand. De benyttede sig af den Gamles Søvn til at faa den sidste fortrolige Samtale med hinanden, for de vidste godt, at i Fremtiden vilde den Gamles vagtsomme Øje følge dem, hvor de gik og stod, og mærkede han det allerringeste, var han Mand for at jage Karlen paa Porten øjeblikkelig, og hvad skulde det saa blive til? De talte just ikke meget sammen, men den rette Kjærlighed behøver ikke mange Ord for at blive forstaaet, og de To holdt saa meget af hinanden, som to almindelige Menneskebørn formaar. Landboerne har

en vis Sky for at bratte op med store Ord om deres Hjertes Følelser, men derfor er deres Tankeliv vistnok baade fyldigere og mere indholdsrigt end de fleste blaserede Kjøbenhavnere aner og tror. Maaske den Maade, den finder sit Udtryk paa, ikke vil finde Naade i en kjøbenhavnsk Balsal, men derfor kan dèn være fuldt saa ægte. Den Snak, adskillige af vore Forfattere kommer med, at vore Bønder kun elsker deres Kvæg og deres Jord, viser tilfulde, at disse Mennesker ikke kjender det Mindste til, hvad de skriver om, thi er der nogen Stand, som i det sidste halve Aarhundrede er fulgt med Tidens Ideer, som har vist Interesse for Politik og Frihedens Krav, og som har hængt paa for at faa sin Tørst efter Kundskab slukket, saa er det netop den danske Bonde.

Det nyslaaede Hø duftede, Rugen havde sat Vipper, hver Gang der kom et sagte Vindpust, gik der som et vemodigt Suk gjennem den bølgende Sæd. Dampen steg op fra Engen og formede sig i sære hvide Skikkelser, smaa, bitte Lammeskyer listede sagte hen over Himmelbuen, de formaaede neppe at forringe Maanens dejlige Lys, klar og skinnende som Sølv stod den deroppe og smilede ned til de to bedrøvede Stakler, som om den vilde sige: „Trøst Jer, I To, hvormange ulykkelige Elskende har jeg ikke sèt i mine Dage, og hvor tidt har jeg ikke sét deres Elende i et Øjeblik vende sig til Lykke.“

Men de forstod ikke dens Sprog, de vandrede kun tavse frem og tilbage, opfyldt af deres Sorg.

„Ja, saa er det vel bedst, at vi gaar ind,“ sagde Per, „for vi kunde resikere, at den Gamle vaagner, og saa jager han mig væk strax.“

„Ja det er det vel, Pèr,“ mente Pigen. — „Det var det, jeg vilde sige Dig, — ham Hestehandleren, der kom i Eftermiddag, han har vist friet til mig hos Farfa'er.“

„Hvad har han?“

„Jo, jeg hørte dem saadan snakke om det, medens jeg gik og satte det kogte Vand ind. Og Farfa'er var helt væk

efter ham, for det var dog en farlig Mængde Sedler, han havde i Tegnebøgerne."

„Ja, hvem der havde saa mange Penge som han, saa var der ikke noget i Vejen for os To."

„Nej, saa kunde Du jo kjøbe en Ejendomsgaard."

„Ja, og en smuk Besætning."

„Og endda have Penge paa Rente."

„Saa sagde den gamle Kristen s'gu ikke nej til saadan en Frier. Men det er jo aldrig at tænke paa at faa, jeg er fattig og jeg bliver fattig, for Vorherre gjør ingen Mirakler mer i vore Dage."

„Nej, det var ikke saa vel. — Naa saa Godnat, Per, — og saa — er det vel sidste Gang at —" Pigebarnet kunde ikke tvinge sin Sorg mere, men brast i en voldsom hulkende Graad.

Pèr greb hendes Haand; han sagde intet, men uagtet hans tilkæmpede Fatning, rullede dog et Par Taarer ned ad hans Kind.

Pludselig foer Pigen op, lyttede og sagde: „Pèr, det er Bedstefader der raaber om Hjælp! Hør!"

Og gjennem den stille Nat hørte man nu tydelig et Par svage Raab om Naade.

Som et Lyn sprang Pèr over Gjærdet ind i Haven, rev en Stave op af Jorden og svang sig ind gjennem det aabentstaaende Vindue i Storstuen.

* * *

De to Tyve syntes at skulle have Held med deres Forehavende. Lydløst sneg de sig igjennem Stuerne og havnede snart i Værelset ved Siden af Sovekammeret. Dèr stod altsaa Dragkisten, som indeholdt den attraaede Skat. Forsigtig prøvede de Nøglerne i Laasen; saavel denne som hine var vel indsmurte i Olie.

Kristen snorkede lydelig derinde.

„For Djævelen er der ingen af dem der passer?" hviskede Hesteprangeren.

„Det synes ikke, at der er nogen af dem, jeg kan faa drejet om, de er for store," svarede Nikolai.

„Aa Du er et Fæ, lad mig prøve."

„Ja værs'artig, Du kan maaske bedre end jeg — værs.go. — Hys, den Gamle rører sig derinde."

„Aa, det er Ingenting, han vender sig bare. Kom med Knippet."

Nikolai vilde give ham det, men det gled ud af Haanden paa ham, og faldt paa Gulvet med et stærkt Rabalder.

„Skurk!" hviskede Hesteprangeren, „Du har ødelagt os. — Stille — ganske stille — han er maaske ikke vaagnet."

Rigtig vaagen var Kristen Jensen heller ikke, men forstyrret var han dog bleven i sin søde Søvn. Som i Drømme hørte han noget pusle i Stuen ved Siden af, han hørte en Støj, som han ikke kunde forklare sig Grunden til, men Døsigheden var dog ved at overvælde ham, da det som et Lyn slog ned i hans Bevidsthed: „Dine Penge! — Derinde er jo Dragkisten og i den ligger din Skat, din Øjesten, Frugten af saa mange Aars Slid og Slæb, det som Du, næst dit Barnebarn, elsker højst paa denne Jord. Der er sikkert Nogen, der vil berøve Dig den." Han blev med et lysvaagen, og rejste sig; saa gammel han var, vilde han forsvare sin Ejendom, og saa foer han ud af Sengen og hen i Døren.

Tyvene var saa ivrigt beskæftigede med at prøve Nøglerne, at de ikke mærkede noget til ham før han raabte i højeste Grad forbittret: Dælen kløe mig, naa saa I to Røvere vil stjæle mine Penge. Hjælp! Hjælp!"

Som et Lyn sprang Prangeren op, greb den Gamle i Struben og hviskede: „Ikke et Ord, eller jeg kvæler Dig," men Kristen var endnu en kraftig og smidig Mand, uagtet sin Alder. Han gjorde sig fri for den Andens Greb og raabte højt om Hjælp.

Da ilede den anden Bandit til, greb Oldingen om Livet

og ved forenede Anstrængelser lykkedes det de to Røvere at kaste ham til Jorden.

Hesteprangeren var bleven aldeles vild. „Kjender Du mig igjen, gamle Slyngel?“ hviskede han til Kristen Jensen. „Jeg er kommen for at hævne mig. Du pryglede mig, da jeg var Dreng, Du hundsede mig, skjældte mig ud for kjøbenhavnsk Rendestensskidt og fremtidigt Ladegaardslem. Kan du huske, da Du lukkede mig inde i Kjælderen i to Dage, og gav mig hverken Vaadt eller Tørt? Det var for at tvinge min Natur, — jo Go'maaren, nej, saa sparede Du de Penge for Føden, gjerrige Hund, som Du er; ja se rigtig paa mig, det er mig, Fattigvæsensbarnet, Flakkebjergsdrengen, som nu har inviteret sig selv til Gjæst hos Dig.“ Han holdt den Gamle nede med Knæet paa hans Bryst og Haanden paa hans Strube, medens Kammeraten holdt Armene.

„Men nu har jeg spekuleret en rigtig Hævn ud: først tager jeg dine Penge og Du faar selv Lov til at se paa det, og saa svinebinder vi Dig bagefter. Det kan Du lide, hva'? Og saa rejser jeg væk paa din Regning; det gjorde jeg da ogsaa sidste Gang, hva' Nikkelai, den er udspekuleret?“

„Sjeni!“ svarede Nikkelai.

Den gamle Bondes Øjne stod stive i hans Hoved af Rædsel og Forbittrelse. Med en voldsom Anstrængelse rev han sig løs fra sine Bødler, rejste sig halvt op og raabte atter om Hjælp.

„Asen!“ hvæsede Prangeren, „saa bliver jeg da nødt til at kvæle Dig.“ Han greb om den Gamles Hals med et kraftigt Tag. Rallende søgte denne at frigjøre sig. „Naade! Naade!“ stammede han hæst, men alle de vilde, dyriske Instinkter var vaagnede hos Flakkebjergspoden, han havde kun et Maal, det at gjøre den Gamle uskadelig. „Det maa ske“, hviskede han til den Anden, „ellers er vi fortabte, væk som en Reje, begge To.“

Næppe havde han sagt det sidste Ord, før han styrtede om som ramt af Lynet. Forfærdet foer den Anden op, men blev modtaget med et Slag over Ansigtet saa eftertrykkeligt,

at han ligeledes faldt til Jorden. „Kan I komme saa meget efter det, Husbond," raabte Pèr, „at I kan rive Sengebaandet ned, saa kan vi binde den Ene strax, mens han er fra det, saa skal jeg holde den Anden."

Fem Minutter efter laa begge Forbryderne bastede og bundne med Baand og Reb, og saa snart Dagen gryede, kjørte Pèr og gamle Fatter dem til Korsør, hvor de blev afleverede paa Raadhuset. Den store Tegnebog, som Hesteprangeren havde, viste sig at indeholde Bunker af Lotterisedler med en Tikroneseddel foroven og forneden i Bundtet.

„Brillant Fangst, Kristen Jensen," fortalte Politibetjenten senere til Gaardmanden, „Fa'en politisere mig, var ikke de to Køtere smuttet væk, hvis I ikke havde snuppet dem, for først næste Middag fik vi Signalement paa dem, de har nappet en Bunke Sedler fra Ditlevsen og Schønemann inde i Byen, og er rendt væk med Kjøretøjet fra Petersen paa Nørregade. Der vanker et Gratiale til Pèr, det er Fa'en politisere mig vist, og der vanker ogsaa otte Aar til hver af de Andre."

„Dælen kløe mig!" sagde den Gamle og gnubbede sig under Huen.

Men da han og Pèr kjørte hjem om Eftermiddagen, sagde han blot, da de kom i Nærheden af Gaarden: „Du kan gjerne tale lidt med Maren Kirstine, og saa naar Høsten er forbi, saa snakkes vi ved."

Og Per lettede paa Huen og sagde Tak.

Da saa de kom ind i Gaarden, og de var staaet af Vognen, trak gamle Kristen sit Barnebarn til Side og sagde: „Han er ligegodt en rigtig Karl, han, der er ikke noget i Vejen." Saa faldt Tøsen ham om Halsen og kyssede ham, og den Gamle blev saa løjerlig ved det.

Hans og Jørgen.

Folkeæventyr fra Møen af **Jens Kamp.**

Der var en Gang en fattig Mand, som havde to Sønner. den ældste hed Hans og den yngste hed Jørgen. De to Børn kunde aldrig komme til Rette om noget, og det var altid Jørgens Skyld. Rigtignok var han den yngste, men alligevel var han baade den største og den stærkeste, og Hans havde aldrig en god Dag for ham.

Da de saa vare blevne ældre, siger Faderen en Dag til dem, at nu maatte de drage ud i den vide Verden og forsøge deres Lykke." for han kunde ikke længere have dem gaaende der hjemme og drive omkring Hushjørnerne. De maatte ud iblandt Folk og tage sig noget for, hvad de nu helst selv vilde.

Ja, ja, da. — Det havde de heller ikke noget imod, og de sagde da saa Farvel og fulgtes ad hen ad Vejen. Men de havde ikke naaet ret langt, før de vare uenige, og det var, som altid, Jørgen, der var Skyld deri. Saa naaede de en Korsvej, og der vilde de skilles. Men først sagde Jørgen til Hans, at hvis han traf ham nogen Sinde mere i denne Verden, skulde han slaa ham, til han kunde ligge, det skulde han baade love og holde ham, for nu vilde han drage ud i Verden og blive en stor Mand. Hans, sagde han, havde altid bildt sig ind, at han var lige saa klog og lige saa dygtig, som han; men det skulde han vise ham var Løgn, det. Nu vilde de ende deres Trætte med at gjøre den Aftale, at den af dem, der var den rigeste, naar de igjen mødtes, han skulde have den andens Liv i Vold, og det skulde lige saa godt gjælde for den ene som for den anden.

Det maatte Hans gaa ind paa og dermed skiltes de.

Vi faa saa at se, hvorledes det gik Hans; det var nu ikke bedre end godt.

Da han havde spist den Mad, han havde med hjemme fra, maatte han tigge sig frem for Godtfolks Døre, men hvor han kom og hørte om Tjeneste, svarede de altid, at ham kunde de ikke bruge, saa lille og spinkel, som han var. Han duede til ingen Ting, mente de.

Saa blev han ved at leve fra Haanden og i Munden, som det kunde træffe sig. Som oftest spiste han det tørre Brød, og sædvanlig laa han under aaben Himmel om Natten; kun en Gang imellem kunde han faa Lov til at ligge i et eller andet Udhus, — det var nu det bedste, han kunde vente. Saadan gik det for ham i mange Aar, og han tænkte da snart ogsaa, at han vist ikke var født til Lykken; men det var endda kun en Gang imellem, at han blev mismodig, ellers satte han Hovedet nok saa højt, og ventede paa bedre Dage. — Klæderne vare tit nær ved at falde af ham, men Godtfolk gav ham saa et Stykke hist og et andet her, og saadan holdt han nogenlunde Klæderne paa Kroppen.

Da mange Aar saaledes vare gaaede, og Hans havde vandret vidt om i Verden, — han vidste aldrig, hvor vidt —, traf igjen Brødrene sammen.

Det var en Dag lige ved Solbjærgslag. Hans havde lagt sig ned i Grøften ved Vejen, og her havde han tænkt at blive Sommernatten over; thi der var langt til nærmeste By. Da saa' han en Kareth med fire Heste og skinnende af Guld og Sølv komme hen ad Vejen. Han blev liggende, hvor han laa, men da Vognen kom lige ud for ham, stak en Mand Hovedet ud af Vognen, og til sin Skræk saa' Hans, at det var Jørgen. Vognen holdt straks stille, og Jørgen steg ud.

„Nu er dit Liv mit, og nu skal du dø," sagde Jørgen og saa' ned paa Hans.

„Du bildte dig altid ind at være lige saa klog som jeg; nu seer du da, at du kun er en Pjalt, og jeg er en rig Mand. — Du husker nok vor Aftale?" —

„Ja," sagde Hans og græd, han huskede nok deres Aftale, og han saa' ogsaa nok, at hans Liv var kun ringe, men han vilde da saa gjærne beholde det alligevel.

„Ja," svarede Jørgen, „Livet kan du faa Lov til at beholde, for det er ikke værd at tage; men jeg skal dog mærke dig saaledes, at du skal huske det alle dine Dage. Saa glemmer du nok din Stolthed."

Da tog Jørgen en Kniv og stak begge Hans' Øjne ud, hvorefter han igjen satte sig i sin Vogn og foer af Sted; men Hans ravede ud i Natten med Hænderne for sine blodige Øjne. Han klagede sig ikke, og han jamrede sig ikke, men han blev ved at gaa og gaa; det var ham lige kjært, hvor han kom hen i Verden.

Omsider sank han udmattet ned ved Foden af en Høj, og nu kunde han forstaa, at hans forrige Elendighed havde været som intet imod hans nuværende Tilstand.

Da han havde siddet der længe, han vidste ikke om det var Nat eller Morgen, hørte han nogle Fugle komme susende, og de satte sig over hans Hoved. Det var Krager, og nu forstod han først, at det var under Galgen, han sad; over ham hang de døde Kroppe af Tyve og Røvere, og han grebes af Rædsel. — Se kunde han ikke; men han var bleven saa lydhør, at han kunde forstaa Fuglenes Sprog, og han hørte tydelig, hvad de tre Krager talte om.

„Godaften Søster," sagde den første, „hvorfra kommer du, og hvad Nyt har du erfaret?"

„Jeg kommer fra Vesten. — Der er megen Sorg i Verden, det er der, og dog er der Raad for det altsammen. Jeg kommer fra et Kongerige, hvor Kongen er gammel og svag, Kongesønnen har i mange Tider været blind, og Kongedatteren, er bortført af en Trold, ingen véd, hvorhen. — Men hvor kommer du fra Søster, og hvad Nyt har du erfaret?"

„Jeg kommer fra Østen," svarede den anden, og af godt Nyt har jeg intet erfaret; thi jeg kommer fra et stort Kongerige, hvor der boer en mægtig og rig Konge; men al hans Rigdom regner han for intet, imod et Guldæbletræ, som han har. Det er Verdens skjønneste Træ; men der er stor Sorg, for nu har det i mange Aar ikke villet bære Frugter. —

Endelig naaede han da ogsaa frem til Verdens Ende, hvor Fuglen Grib boede i sit prægtige Slot.

Fuglen saa' undrende paa ham og spurgte, hvor han var kommen frem den lange Vej, og hvad hans Ærinde var.

Dette fortalte Hans altsammen, og han bad da om at faa en Guldfjer af dens Hale.

„Aldrig faar du en Guldfjer af min Hale," svarede Fuglen, „med mindre du kan bringe mig et Guldæble fra Verdens skjønneste Træ."

„Ja, det var da ikke umuligt," svarede Hans, og han fremtog Guldæblet af sin Taske.

Saa fik han Guldfjeren. —

— „Saa skulde jeg ogsaa spørge," sagde Hans, „hvor længe den gamle Kone endnu skal sidde her nede ved Floden og færge Folk over i sin Muslingeskal?"

„Der skal hun sidde," svarede Fuglen, „indtil hun drukner et Menneske."

„Jeg skulde saa ogsaa spørge om, hvor længe de to himmelhøje Klipper, der staa og skure og skjære paa hinanden i Stormen, skulle staa saaledes uden at kunne skilles?"

„Til de knuge et Menneske ihjel, da kunne de skilles!" svarede Fuglen.

Nu havde han rigtigt faaet sit Ærinde besørget, og han vendte derfor om og gav sig paa Hjemvejen.

Længe før end han naaede den gamle Kone, der sad og ventede paa ham i sin Muslingeskal, raabte hun og spurgte: „Hvad sagde saa den Fugl Grib, kunde jeg snart slippe?"

„Sæt mig over først, saa faaer du Besked," svarede Hans.

Ja, den gamle brummede lidt, men hun maatte jo til det, og han kom saa ogsaa lykkelig over til den anden Side.

„Han sagde, det gjorde Fuglen Grib," raabte Hans, idet han begyndte at gaa, „at du først kunde slippe, naar du druknede et Menneske."

„Hum—hum, svarede han det," sagde den gamle som for sig selv. „Det skulde jeg have vidst før, — men der er

Raad endnu!" og dermed styrtede hun sig ud i Floden og druknede, medens Muslingeskallen kæntrede og sank til Bunds.

Hans vendte sig forskrækket bort og naaede lykkelig de to Klipper. Han vilde liste sig igjennem Fjældrevnen; men da lukkede den sig lige foran ham, og Klipperne forlangte først at faa Besked fra Fuglen Grib.

Nej, svarede Hans, den fik de ikke, før han fik Lov til at slippe igjennem, saa skulde de vel faa Besked.

Da aabnede Klipperne sig ogsaa saa meget, at han lige kunde knibe igjennem. Han skyndte sig et Stykke bort og raabte tilbage: „Jeg skulde hilse fra Fuglen Grib og sige, at I først kunde skilles, naar I have knuget et Menneske ihjel imellem Eder."

„Det skulde vi have vidst før!" svarede Klipperne, og saa knugede de sig imod hinanden, saa de revnede og styrtede sammen med et Bulder og Brag uden Lige, og der var nu hverken Vej eller Sti mere.

Hans skyndte sig videre uden at tøve. Han drog nu mod Norden for at frelse Prindsessen, hvor hun laa fasttryllet i sin Kiste i den dybe Dal mellem fire høje Bjærge.

Vejene vare lange og Stierne meget trange. Han var saa træt og udmattet, at han knap kunde slæbe sig frem, før han naaede sit Maal.

Han fandt let Glaskisten, og han kunde ikke noksom undre sig over den skjønne Prindsesse, der laa rødmusset og fager, som om hun slumrede. Forsigtigt løftede han Laaget af Kisten og strøg hende tre Gange over Panden med den gyldne Fjer. Da slog hun Øjnene op og saa' sig forundret omkring. Han fortalte hende da, at hun havde været i en ond Magts Vold, uden at de alligevel havde kunnet skade hende. Hun havde sovet længe, men nu var hun frelst, og hendes Avindsmand var dræbt. Da blev hun glad, hun kyssede ham som sin Redningsmand, og begge gav de sig paa Vej til hendes Broder og gamle Fader, som længtes saa meget efter hende.

Omsider naaede de da ogsaa tilbage, og nu blev der en

Glæde, som ikke kan beskrives. Den gamle Konge sagde, at nu skulde han have det hele Rige, for nu havde han frelst begge hans kjære Børn; men Hans sagde Nej, det vilde han ikke, og det blev da saaledes, at han og Prindsessen skulde vente, til den gamle Konge var død; derefter skulde de regjere i Fællesskab tilsammen.

Der blev nu holdt Bryllup med Hans og Prindsessen med stor Stads og Pragt. — Det var rygtedes langt omkring med det store Bryllup paa Slottet, og der kom da baade fra fjærnt og nær en hel Hob af Tiggere og Stakkelsfolk.

Paa Bryllupsdagen fik de Lov at komme ind i Slotsgaarden for ogsaa at faa et Glimt at se af Herligheden, og her bleve de rundelig beværtede. Siden traadte Hans med sin Brud ud paa Svalen for at se paa Folkets Morskab. I Vrimlen fik Hans da Øje paa en pjaltet og arm Tigger, der listede sig omkring mellem de øvrige dernede, og han kjendte, at det var hans Broder Jørgen. Nu var det forbi med hans Rigdom.

Og skjønt man siger, at „Brødres Kiv har langt Liv", blev dette dog ikke saaledes her. Hans gav siden sin Broder Naadsensbrødet der paa Slottet, og de levede siden lykkelige alle sammen i mange Herrens Aar, og ere de ikke døde, saa leve de vel endnu den Dag i Dag.

Vejrspaadomme for 1891.

Januar. Stormfuldt med Sne. Tøvejr, Slud. Opklarende Vejr med let Frost.

Februar. Tiltagende Kulde, Blæst, Regn, Foranderligt.

Marts. Ustadigt, Stormfuldt med megen Sne. Derefter stærk Kulde. Slutningen af Maaneden mild og fugtig.

April. Taage, Regn og Tøsne. Klart Vejr med Nattefrost. Bygevejr. Mildt og smukt.

Maj. Mildt og tørt, Blæst. Regn. Klart og køligt med Nattefrost. Ustadigt og mildt, Tordenbyger.

Juni. Tordenbyger, Afkøling, ustadigt, Haglbyger. Klart og smukt. Varme.

Juli. Varmt og ustadigt. Tordenbyger. Ustadigt. Stærk Varme. Regn og Blæst med køligt Vejr.

August. Køligt Vejr. Regn og ustadigt. Meget varmt.

September. Varmt og tørt. Blæst og Tordenbyger. Køligt, mildt og smukt.

Oktober. Mildt og smukt. Ustadigt. Blæst og Regn.

November. Regnfuldt, Taage, meget mildt.

December. Meget mildt. Taage og Slud. Støvregn. Let Frost.

Fortegnelse over

Læsning for Folket,

omfattende Fortællinger, belærende Skildringer osv. af fremragende danske Forfattere, illustrerede af bekjendte Kunstnere

---

Nr. 1. Præstens Sommerpærer, Fortælling af Dr. H.; Hans Tavsen, af L. Wagner, med 8 Billeder. 10 Øre.

— 2. En stærk Mand, Fortælling af Mads Hansen; Johannes Ewald, af Chr. Boeck, med 8 Billeder. 10 Øre.

— 3. Linieskibet Prinds Christian Frederik, Fortælling af P. P., med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. Kong Bram, Fortælling af Carl Andersen; Steen Steensen Blicher, af Chr. Boeck, med 7 Billeder. 10 Øre.

— 5. Niels Peter. af Ingvor Bondesen, med Illustrationer. 10 Øre.

— 6. Præsten i Truelse, Fortælling af H. F. Ewald; Guldhornene, af L. Schrøder, med 9 Billeder. 36 Sider. 15 Øre.

— 7. Mester Ring, Historie af Carit Etlar; Hyrdedrengen, Eventyr af Knud Skytte; Rødhoved, af Carl Andersen; En hemmelighedsfuld Forlovelse. 15 Billeder. 48 Sider. 20 Øre.

8. Dreven af, Fortælling af Holger Drachmann; Roms Katakomber, af L. Wagner. 18 Billeder. 20 Øre.

— 9. Karen, Fortælling af Chr. Westergaard Nikolai Frederik Severin Grundtvig, af L. Schrøder, med 9 Billeder. 48 Sider. 20 Øre.

— 10. En højtstaaende Medbejler, af A. Beiter, med 7 Illustrationer; Jyllands Nordvestkyst, af C. Jagd, med 2 Illustr.; Et Museum, af Ingvor Bondesen, med 4 Illustr. 48 Sider. 20 Øre.

— 11. En Landsbytragedie, Fortælling af Ewald; Guldmageren, en Herregaardshistorie af L. Both; „Den salig' Hund". Efter et Sagn af Jens Kamp, med 16 Billeder. 48 Sider. 25 Øre.

— 12. Min bedste Ven, af E. Martens, med 5 Illustr.; Stanley, af L. Wagner, med 2 Billeder; Fru Rigborg, af H. F. Ewald, med 6 Illustr.; Klosterjomfruen, af M. Henckel, med 7 Illustr. 96 Sider. 30 Øre.

— 13. Antipoden, en Sømandshistorie af H. Drachmann, med 7 Illustr.; En Udflugt til Klitmøller, af C. Jagd, med 1 Illustr. 26 Sider. 20 Øre.

— 14. En Tivoliroman, af L. Dilling, med 8 Illustr.; Det sidste Normannertog, med 3 Illustr.; Foraarslængsel, af O. C. Molbech, med 1 Illustr.; En rigtig Svigermoder, af Jens Kamp, med 2 Illustr. 24 Sider. 15 Øre.

— 15. Heksen, historisk Fortælling, af M. Henckel, med 9 Illustr.; Finlands Helte, af A. Beiter, med 2 Illustr. 30 Sider. 15 Øre.

— 16. Rejseskitse fra Grækenland, af Méuna, med 2 Illustr.; Slavehandleren, en Fortælling af C. O. Sommer, med Illustr. 24 Sider. 10 Øre.

— 17 Bedstemoder og Sønnedatter en Fortælling af C. Dalsgaard, med 9 Illustr. Anemonen, en Foraarsfantasi af S. Michaelsen,

med 1 Illustr.; Prøvet, en Fortælling af E. Henningsen, med Illustr. 48 Sider. 20 Øre.

Nr. 18. San Asiane, En Rejseerindring fra Ischia, af V. Bergsøe, med 4 Illustr.; Et Nutids Underværk, af E. Martens, med 2 Illustr. 48 Sider. 20 Øre.

— 19. Oehlenschlægers Barndom og første Ungdom, af L. Schrøder, med 4 Illustr.; For 200 Aar siden, af Mørk Hansen; Den Misundelige, et japanesisk Sagn, med 2 Illustr. 32 Sider. 15 Øre.

— 20. Fra en Kunstrejse, humoristisk Fortælling af S. Schandorph, 4 Illustr. 20 Sider. 10 Øre.

— 21. Vore Skomagere, humoristisk Skitse af n—r., med 7 Illustr.; Onkels Gris, af Sophus Neumann, med 3 Illustr.; Et Nul for lidt, Fortælling af B. Hansted, med 2 Illustr.; De tre Ønsker, et Nytaarseventyr, 6 Illustr. 48 Sider. 20 Øre.

— 22. Den femte Verdensdel, dens Opdagelse og Naturforhold, af Th. Siersted, med 6 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.

— 23. Drachmann: Slider og Sløser, En Sømandshistorie, med Illustr. af Carl Thomsen; L. Dilling: Greven af Svedala, med Illustr. af E. Henningsen; C. Ploug: Mon han dog ej skulde komme? 28 Sider. 25 Øre.

— 24. J. Davidsen: En dansk Kapergast, med Illustr. af V. Rosenstand; V. Østergaard: En Uvedkommende, Studie fra Gaden med Illustr. af K. Gamborg; S. Schandorph: Fra Lazarethet. 24 Sider. 20 Øre.

— 25. M. Henckel: Dronning Anna Sophies Page, med Illustr. af H. P. Lindeburg; Ingvor Bondesen: Livsslavens Brud, en Fortælling, med Illustr. af Anker Lund. 48 Sider. 25 Øre.

— 26. M. Thoresen: „Det lønner sig", med Illustr. af Carl Thomsen; Ad. Langsted: Den sidste Tilflugt, med Illustr. af H. P. Lindeburg. 24 Sider. 15 Øre.

— 27. J. Nielsen: Et Glenteskrig, med Illustr. af H. Tegner; J. Futtrup: Fra Flejetiden, med Illustr. af Viggo Langer. 24 Sider. 10 Øre.

— 28. N. Juel-Hansen: Fra Sibiriens Urskove, med Illustr. af K. Gamborg; B. Arnesen Kall: Fra Østerland, med Illustr. af Tom Petersen. 24 Sider. 10 Øre.

— 29. J. Sick: Elskovskjærnerne, et Sagn fra Provence, med Illustr.; Tavsens Minde, med Illustr.; Nic. Bøgh: Kjender Du de Stille i Landet? J. Krohn: Rosen, med Illustr. af H. Tegner. 44 Sider. 15 Øre.

— 30. Ad. Langsted: Lægedomsskyggen, med Illustr.; J. Futtrup: Middelaldersliv i Nutiden, med Illustr. af K. Gamborg; V. Jansen: En sørgelig Hemmelighed, Fortælling med Illustr. af Anker Lund; V. Østergaard: Onde Øjne, med Illustr. 48 Sider. 15 Øre.

— 31. Nic. Bøgh: Naar Zigeunerne komme tilbys, med Illustr. af Alfr. Schmidt; Anna Borch: Djævlen som Præst, med Illustr.; Elith Reumert: Iland fra Fortet, med Illustr. af Alfr. Schmidt; Ad. Langsted: En Moders Tilgivelse, et Sagn fra Bretagne, med Illustr. af H. P. Lindeburg. 24 Sider. 15 Øre.

— 32. V. Korfitzen: Fra Spaniernes Tid, med Illustr. af K. Gamborg; B. Arnesen Kall: Sapho, en Fortælling, med Illustr. 40 Sider. 10 Øre.

— 33. Nakkehoved, Skitse af Elisabeth Martens; Bodsprædikanten, af

Em. Henningsen; Peter Andreas Heiberg og Thomasine Gyllembourg, af L. Schrøder; Johanne Louise Heiberg, af L. Schrøder. 17 Billeder. 72 Sider. 20 Øre.

Nr. 34. Et Offer, Fortælling af Andr. Beiter, med 5 Illustr.; Tro til Døden, Fortælling af Birger Hansted, med 6 Illustr.; Dronning Elisabeth af Danmark. 52 Sider. 20 Øre.

— 35. Naadigherrens Gulduhr, Fortælling af Knud Skytte, med 7 Illustr.; Koldinghus, af Ingvor Bondesen, med 5 Illustr. 48 Sider. 15 Øre.

— 36. Den landflygtige Skræder, af Knud Skytte; Den hvide Pige, et møensk Sagn, af Mogens Gynge. 9 Billeder. 28 Sider. 10 Øre.

— 37. En Solstraale, Skitse af O. C. Molbech; Hammershøj, en Skitse af Theodor Siersted; Theplanten og Theen, ved A. P. C. Toepffer; 30 Potter Rejer, af Birger Hansted, med 13 Illustrationer. 52 Sider. 15 Ørk.

— 38. En Roman i Klitten, af Holger Drachmann; Vinkjælderen; For to Hundrede Aar siden, af M. Mørk Hansen; Fra Bornholm, af Glistrup. 14 Billeder. 48 Sider. 20 Øre.

— 39. Præsten Hans Madsen, af Beatus Dodt; Præsten og Byvædderen; Tre Løfter, Fortælling af Martin Kok; Svend Trøst Nr. 2, af Martin Kok; Hvad kan ikke Fanden hitte paa? Æventyr ved Jens Kamp, med 20 Illustr. 54 Sider. 20 Øre.

— 40. Den gamle Kiste og Taasi-Poul, af J. Nielsen. 11 Billeder. 24 Sider. 10 Øre.

— 41. Kjærlighed og Grøntsager, af L. Dilling; Den stærkeste, af Chr. Westergaard; Hvorledes Kresten kom frem, en Historie af H. J. Guldberg, med 18 Illustr. 48 Sider. 20 Øre.

— 42. Stjerneskud, af Birger Hansted; Gjedden, jysk Folkeæventyr, af Jens Kamp; Det gamle Monument paa Trinitatis Kirkegaard i Fredericia, af V. Baupell; Barre, af Mogens Gynge; Lidt Mosaik fra Stranden, af Camillo Bruun, med 19 Billeder. 46 Sider. 15 Øre.

— 43. Jørgen og Grethe. Fortælling af Zach. Nielsen, med Illustr.; Kun en Spillemand. Af J Davidsen, med Illustr.; Krigsasessoren. Humoristisk Skitse af R. Schmidt; En Kamp Af F. O. Andersen, med Illustr. 46 Sider. 15 Øre.

— 44. Groskanslerens Datter. Af Ingvor Bondesen, med Illustr. 24 Sider. 10 Øre.

— 45. Moderen. Af S. Schandorph. med Illustr.; Et gaadefuldt Bryllup. Fortælling af Joh. Petersen, med Illustr. 10 Øre.

— 46. Kjelds Narrerier. Skjemteæventyr af Ewald Tang Kristensen, med Illustr.; En Fugl under Himlene. Af Edw. Blaumüller; Jomfruen. Fortælling af Magdalene Thoresen, med Illustr. 48 Sider. 15 Øre.

— 47. Barnet i Stormen. Af Jac. Paulli; Herluf Trolle og Birgitte Gøye. Af Nic. Bøgh, med Illustr.; Den nye Mands Gjenvordigheder. Af Knud Skytte, med Illustr. 38 Sider. 15 Øre.

— 48. I Skudaaret. Skitse af A. Thiess, med Illustr.; Guldmageren. En Herregaardshistorie af L. Both, med Illustr.; Den salige Hund. Af Jens Kamp, med Illustr. 48 Sider. 15 Øre.

— 49. Fra Czarens By. Af L. Gerner, med Illustr.; Fra Skaane. Af D. Schjær; Invalidens Brud. En Fortælling fra Krigen i 1848, af C. Schmidt, med Illustr.; Et Selskab paa Snudebilleborg. Af Anton Nielsen, med Illustr. 56 Sider. 20 Øre.

Nr. 50. Østerlandske Sagn. Ved B. Arnesen Kall, med Illustr.; To Kvindeskjæbner fra den store franske Revolution, med Illustr. 24 Sider. 10 Øre.
— 51. Tobakken, ved Toepffer; En Visitats, ved E. Licht; „Onkels" Jubilæum; Paa Banearbejde, af Viggo Kaufmann; Snefolk; Forskjellige Nationaliteter paa Rejse, med 11 Illustrationer. 38 Sider. 15 Øre.
— 52. En Deserteur, af Carl Mausmann; En Hundehistorie, af Richard Kaufmann; En Afkjøling, med Tegninger af A. Thiess, med 13 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.
— 53. En Mindekrans: Johan Nicolai Madvig; D. G. Monrad, af Joh. Petersen; Edouard Suenson, af O. Lütken; Thomas Lange, af Sigurd Müller, med Portraiter. 24 Sider. 10 Øre.
— 54. Paa Akkord, af Nikolaj Bøgh, med Illustr. af Hans Tegner; Heksetro og Hekseforfølgelser, af Erik Bøgh, med Illustr. af Carl Schmidt og Niels Wiwel; Breve om og fra Oberst Helgesen, med 7 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.
— 55. Krigsraadens Konfirmationsforberedelser, af O. Andersen; En uheldig Plads, af Knud Skytte, med 5 Illustrationer. 22 Sider. 10 Øre.
— 56. Slaget ved Gaabense, af Vilh. Bergsøe, med Illustrationer af Vilh. Rosenstand; J. C. Jacobsen, med Portrait, med 7 Illustr. 48 Sider. 20 Øre.
— 57. Saxo, af Rudolph Schmidt; Kong Knuds Døtre, af Ingvor Bondesen; Volkersen og hans Pjerrot, af J. Davidsen, med 5 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.
— 58. Et Julebudskab, Skitse af M. Bruhn; I Aandernes Land, af Aage Dal, med 4 Illustr. 18 Sider. 10 Øre.
— 59. Min jyske Nabo, af Claudius; Et Eventyr, med 5 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.
— 60. „Hun sad og vented' stille", af E. Brown, med 4 Illustr. 24 Sider. 10 Øre.

Mærk! Enhver, der af „Læsning for Folket" paa eengang kjøber for et Beløb af 2 Kr., erholder 25 pCt. Rabat. Kjøberen betaler altsaa kun 1 Kr. 50 Øre, naar han faar af disse Bøger for Bogladepris 2 Kroner.

Ovennævnte Skrifter faaes gjennem enhver Boglade samt hos Undertegnede.

Wm. L. Wulffs Forlag,

Nørregade 33, Kjøbenhavn K.

København. J. Cohens Bogtrykkeri.

Dansk Folkebibliothek.

Under denne Fællestitel udgaar siden Novbr. 1887 en Række Skrifter af danske og fremmede Forfattere i et med særlig Omhu foretaget Udvalg og til den efter vore Forhold **billigst mulige Pris. Hvert enkelt Hefte danner i Reglen et afsluttet Hele og kan købes særskilt.** Formatet er bekvemt og **Udstyrelsen tiltalende,** saa at Bøgerne ikke skæmmes af den Ulæmpe, der ellers let kommer til at klæbe ved Foretagender af denne Art, at Papiret nemlig bliver groft og Trykket uskønt og vanskelig læseligt.

Udkommet er:

Nr. 1. **Ludvig Holberg:** Don Ranudo. (Udsolgt!)
- 2. **Heinrich Heine:** Harzrejsen.
- 3. **Jens Baggesen:** Komiske Fortællinger.
- 4. **Lamartine:** Graziella. (Udsolgt!)
- 5. **Chr. Olufsen:** Gulddaasen.
- 6. **George Eliot:** Amos Barton. (Udsolgt!)
- 7. **Shakspeare:** Hamlet (Udsolgt!)
- 8. **Hackländer:** To Fortællinger.
- 9. **Garschin:** Fortællinger. (Udsolgt heftet!)
- 10. **Johannes Ewald:** Balders Død.
- 11 **Diderot:** Rameaus Brodersøn.
- 12. **Ludvig Holberg:** Abracadabra m. m.
- 13. **Goethe:** Werther. (Udsolgt heftet!)
- 14. **Jules Michelet:** Jeanne d'Arc.
- 15. **Ludvig Holberg:** Jeppe paa Bjærget.
- 16. **Goethe:** Egmont.
- 17. **Mark Twain:** Skitser I. (Udsolgt heftet!)
- 18. **Wessel:** Udvalgte Skrifter.
- 19. **Chateaubriand:** Atala.
- 20—21. **Baggesen:** Labyrinten I.
- 22. **Chamisso:** Peter Schlemihl.
- 23—24. **Erckmann-Chatrian:** Efter Moskous Brand.
- 25—26. **Fritz Reuter:** Fra Anno tretten.
- 27. **Daudet:** Fortællinger I.

☛ Hvert Nr. koster 25 Øre. ☚

Vend om!

Nr. 28. **Dickens:** Fortællinger.
- 29. **Mommsen:** Brødrene Gracchus.
- 30. **Molière:** Scapins Gavtyvestreger.
- 31—32. **H. F. Ewald:** Hvad Ellen vilde.
- 33—34. **Schiller:** Røverne.
- 35—36. **Maupassant:** Peter og Hans.
- 37. **Byron:** Manfred, Mazeppa og Fangen paa Chillon.
- 38. **Thaarup:** Høstgildet m. v.
- 39—40. **Dostojewskij:** Optegnelser fra det døde Hus.
- 41—42. **Goncourt:** Germinie Lacerteux.
- 43. **Shakspeare:** Kong Lear.
- 44. **Börne:** Udvalgte Fortællinger.
- 45. **Freeman:** Den engelske Forfatnings Udvikling.
- 46—47. **Schiller:** Maria Stuart.
- 48. **Hugo:** En dødsdømts sidste Dag.
- 49—50. **Baggesen:** Labyrinten II.
- 51. **Swift:** Gullivers Rejse til Lilleput.
- 52. **Alarcon:** Kaptejn Veneno.
- 53. **Voltaire:** Naturmennesket.
- 54—55. **Jerrold:** Fru Caudles Gardinprækener.
- 56. **Ising:** Vilhelm af Oranien og hans Page.
- 57—58. **Paul Chievitz:** Fra Gaden.
- 59. **Pascal:** Tanker.
- 60. **Irving:** Fortællinger fra Alhambra.
- 61—62. **Shiller:** Wilhelm Tell.
- 63. **M. Goldschmidt:** Den flyvende Post. — Hævnen.
- 64. **Stuart Mill:** Arbejdernes Krav. — Kvindernes Frigjørelse.
- 65. **Racine:** Esther.
- 66. Nygræske Fortællinger.
- 67. **Henr. Pontoppidan:** Folkelivsskildringer I.
- 68. **Goncourt:** Tanker og Indtryk.
- 69. **Musäus:** Legender om Rübezahl.
- 70—71. **H. F. Ewald:** Knud Rydberg.
- 72—73. **Perrault:** Æventyr (med Dorés Illustrationer).
- 74. **Shakspeare:** Romeo og Julie.
- 75—76. **Thiers:** Napoleon paa St. Helena.

Hvert Nr. koster 25 Øre.

Nr. 77—78. **Stanley:** Rejse gjennem Afrika. Med 26 Billeder.
- 79—86. **Konversations-Lexikon.**

Udtog af Pressens Udtalelser om dette Konversations-Lexikon: »Det overtræffer langt de Forventninger, man med Rimelighed kunde stille til et saadant Foretagende. Bogen synes at forene alle gode Egenskaber. Dansk Folkebibliotheks Konversations-Lexikon fortjener den videst mulige Udbredelse.«

Nr. 87. **Malte Konrad Bruun:** Aristokraternes Katekismus.
- 88. **Sienkiewicz:** Sejerherren Bartek.
- 89. **Tacitus:** Kejser Nero.
- 90. **Verga:** Udvalgte Fortællinger.
- 91. **Mark Twain:** Skitser II.
- 92. **Taine:** Jakobinernes Ledere.
- 93. **Kleist:** Michael Kohlhaas.
- 94—95. **St. Amand.** Kvindetyper.
- 96—97. **E. & J. Goncourt:** Det franske Samfunds Historie under Revolutionen.
- 98—99. **Rousseau:** Samfundspagten.
- 100. **Lammenais:** En troendes Ord.
- 101—2. **H. Drachmann:** Kunstnere. Novelle I.
- 103. — Kunstnere. Novelle II.
- 104. **Ch. Dickens:** Kirkeklokkerne. (Fortællinger II).
- 105. **Luthers Bordtaler:** Ved Vilh. Beck.
- 106—7. **H. F. Ewald:** Frantz Böckmann og Dronning Alfifa.
- 108. **Daudet:** Fortællinger II.
- 109. **Henrik Pontoppidan:** Folkelivsskildringer II.
- 110. **Dostojewskij:** Et svagt Hjærte.
- 111. **Molière:** Don Juan eller Marmorgjæsten.
- 112—13. **Iwan Turgenjew:** Punin og Baburin. — Vagtlen.
- 114. **Honorè de Balzac:** To Fortællinger.
- 115. **Mark Twain:** Skitser III.
- 116—17. **Maccaulay:** Englands Tilstand i Slutningen af det 17. Aarhundrede.
- 118—19. **Toepffer:** Genfer-Noveller.

☛ **Hvert Nr. koster 25 Øre.** ☚

Den danske og norske Presse har uden Undtagelse udtalt sig i højeste Grad rosende om »Dansk Folkebibl.« Som en Prøve paa disse Udtalelser indskrænke vi os til at anføre Følgende:

Prisbillighed, storartet Spredning, en planmæssig og forstandig gennemført Imødekommen af de mindre bemidlede Klassers Læselyst er et af Tidens Krav og muligvis et af dens allervigtigste. »D. F.« har lagt an paa at tilfredsstille dette Krav, og de udkomne Hefter vidne om, at Foretagendet ledes med en Energi, Dygtighed og gennemført Konsekvens, der trods vore smaa Forhold, i enhver Henseende stiller det jævnsides med alle lignende Forsøg i de store Verdenssprog, som henvende sig til en mangfoldige Gange større Læsekreds. — Forfatternavnene vise, hvor godt Udgiverne have haft Øjnene med sig, og Udvalget maa i det hele taget siges at passe udmærket godt ind i de givne Rammer. — Der er ydet nok til, at man tør vente sig det bedste for Fremtiden; — der turde være al Anledning for den literaturelskende Del af Publikum til at træde støttende til. *(Dagbladet.)*

Man bør ikke alene glæde sig over »D. F.« —, men man bør ogsaa støtte det som en virkelig demokratisk Opgave. — Det er et nationalt Foretagende. — Der er grebet i Literaturens store Bunke med smukt Blik.

(Avisen.)

Hver Bog har et godt Navn paa sig. — Publikum har ubetinget Sikkerhed for, at alt, hvad Samlingen bringer, har noget af Geniets eller Talentets Glans over sig. — Der er i det hele taget sat en sjælden Energi ind paa Foretagendet. *(Nationaltidende.)*

Hvert Nr. koster 25 Øre.

(Indb. i et smukt komp. Bind koster Numeret 25 Øre mere.)

Dansk Folkebibliotheks Bøger faaes i enhver Boglade i Norden.

Nyt dansk Forlagskonsortium

S. L. Møllers Bogtrykkeri. Kjøbenhavn.

1.

50 Øre

Flinchs Almanak

Pris: 50 Øre — eller 75 Øre — eller 1 Krone.

Almanakens Hovedexpedition

er

Nørregade Nr. 33, Kjøbenhavn,

hvor Forhandlere bedes henvende sig.

Wm. L. Wulffs Forlag.

50 Øre